

Громадська ініціатива «Європа без бар'єрів»

КОМЕНТОВАНИЙ ПЕРЕКЛАД ВІЗОВОГО КОДЕКСУ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

За підтримки Європейської програми
Міжнародного фонду «Відродження»
Київ-2010

УДК
ББК

Видання містить неофіційний переклад Регламенту № 810/2009 ЄС, що встановлює Кодекс Спільноти з візових питань (Візового Кодексу ЄС), супроводжений коментарями фахівців «Європи без бар'єрів». Коментарі стосуються нововведень Кодексу у порівнянні з іншими документами (насамперед, з діючою Угодою про спрощення оформлення віз між Україною та ЄС), спрямовані на підвищення громадської обізнаності щодо нормативно-правової бази ЄС з питань візової політики та покликані полегшити практичне використання даного документу українськими заявниками.

**Коментований переклад
Візового Кодексу Європейського Союзу**

Інформаційно-аналітичне видання

Керівник проекту: Ірина Сушко

Переклад: Лілія Левандовська

Коментарі: «Європа без бар'єрів»,
наукова координація Олександра Сушка

Видання та друк ТОВ «Вістка», наклад 1000 примірників

Проект здійснено за підтримки Європейської програми
Міжнародного фонду «Відродження»

ISBN:

© Громадська ініціатива «Європа без бар'єрів»

www.novisa.org.ua

вул. Володимирська, 42 офіс 21

Київ, 01034, Україна

Тел/факс +38 044 238 68 43

ЗМІСТ

Передмова	4
Коментований переклад Візового Кодексу Європейського Союзу	
Преамбула.....	10
Основна частина (з коментарями)	23
Додатки	110

ПЕРЕДМОВА

Інформування громадськості щодо норм і процедур отримання віз для подорожей в країни ЄС, а також відповідних прав і обов'язків є одним із статутних завдань громадської ініціативи «Європа без бар'єрів». Виходячи з цього ми продовжуємо ознайомлювати українського читача із відповідною нормативно-правовою базою.

Першим кроком у даному напрямку стала публікація перекладу українською мовою Шенгенської конвенції про скасування перевірок на внутрішніх кордонах ЄС, виконана Центром миру, конверсії та зовнішньої політики ще 2001 року. Пізніше, у 2007 році ми ознайомили українського читача із Спільними консульськими інструкціями ЄС, які на той момент врегулювали процедурний бік видачі шенгенських віз.

Досвід моніторингу візової політики та практики і дотримання відповідних прав особи лише поглибив наше переконання у тому, що поінформованість громадян щодо умов, правил та процедур отримання віз суттєво збільшує шанси на успішність візового клопотання, зокрема і щодо отримання довгострокових та багаторазових віз.

У 2010 році нормативно-правова база зазначеного напрямку зазнала суттєвих змін і доповнень внаслідок вступу в дію *Регламенту № 810/2009 ЄС, що встановлює Кодекс Спільноти з візових питань*. Цей документ, ширше відомий під скороченою назвою «*Візовий Кодекс ЄС*», був остаточно схвалений Радою ЄС 13 липня 2009 року та набув чинності 5 квітня 2010 року.

Кодекс має юридичну силу для 25 країн Шенгенської зони, три з яких (Норвегія, Ісландія та Швейцарія) не є членами Євросоюзу, при цьому Данія зберегла за собою право на автономію у питаннях візової політики, тому запровадження Кодексу

для цієї країни відбудеться пізніше, після відповідних внутрішніх рішень. Кодекс діє також для Румунії та Болгарії, які не входять поки до Шенгенської зони, але імплементували Шенгенський доробок. В той же час дія Кодексу не поширюється на Велику Британію та Ірландію, членів ЄС, що не є учасниками Шенгенського права.

Оскільки приблизно кожна десята шенгенська віза у світі видається громадянам України, актуальність даного документу не потребує обґрунтування.

«Європа без бар'єрів» не лише здійснила неофіційний переклад даного документу, але і супроводила його необхідними коментарями, які зосереджують увагу читачів на запроваджених Кодексом нововведеннях (у порівнянні зі Спільними консульськими інструкціями та Угодою про спрощення оформлення віз між Україною та ЄС). Запропоновані коментарі також містять поради щодо практичного використання положень Кодексу в процесі отримання шенгенських віз.

Зокрема, ми звертаємо увагу на те, що в рамках даного документу здійснено уніфікацію численних норм і правил візової політики. Це не означає, що з 5 квітня 2010 р. всі дії консульських установ шенгенських країн є синхронними а вимоги - ідентичними, але принаймі основні процедурні елементи рухаються в бік уніфікації, що має спростити загалом візове клопотання.

Візовим кодексом зменшено кількість категорій шенгенських віз: категорії В (транзит) та С+D (національна з одноразовим транзитом) більше видаватися не будуть. Натомість, одночасно з Візовим Кодексом запроваджується додаткова норма, що є принципово важливою для громадян України, які працюють або навчаються в країнах ЄС, користуючись довгостроковими національними візами відповідних країн-членів ЄС. Йдеться про рішення ЄС прирівняти довгострокові націо-

нальні візи країн-членів ЄС до посвідки на проживання, ухвалене Європарламентом 9 березня 2010 року.

Завдяки цьому нововведенню повністю виключається повторення скандальних ситуацій із покаранням подорожуючих з національними візами через порушення правил транзиту. Тепер кожен власник національної (робочої, студентської, тощо) візи будь-якої країни Шенгенської зони може перебувати з транзитними чи іншими законними цілями на території інших країн ЄС (до 90 днів протягом півроку), не побоюючись арешту, конфіскації грошей та депортації, як це неодноразово траплялось у минулому.

Візовим кодексом встановлено стандартний консульській збір (вартість візи) на рівні 60 Євро (Стаття 17) і передбачено, що для окремих країн чи категорій осіб можуть запроваджуватися пільги (на кшталт тієї, що встановлена для України та низки інших країн, візовий збір для яких складає 35 Євро).

Особливий інтерес активної частини українських громадян має привернути Стаття 24(2), згідно якої «багаторазові візи потрібно видавати із терміном дії *від шести місяців до п'яти років*, якщо...заявник *доведе потребу або обґрунтує намір частих чи регулярних подорожей*, зокрема через власний професійний чи сімейний статус, наприклад, бізнесмени, цивільні службовці, задіяні до здійснення регулярних офіційних контактів із інституціями держав-членів ЄС та інституціями Європейського Союзу, представники неурядових організацій, які подорожують із метою освітньої практики, участі в семінарах, конференціях, члени сімей громадян ЄС, члени сімей громадян третіх країн, які законно проживають на території держав-членів ЄС, моряки».

Деякі категорії, згадані тут, залишилися поза Угодою про спрощення оформлення віз між Україною та ЄС, зокрема пред-

ставники неурядових (громадських) організацій, які тепер можуть апелювати безпосередньо до даної статті Кодексу, вимагаючи видачі багаторазових та довготермінових віз.

Крім того, специфіка формулювання даної статті передбачає невичерпність наведеного у ній переліку категорій осіб (оскільки цей перелік подається після слова «*наприклад*»). Важливо довести навіть не приналежність до відповідної категорії, а *потребу частих чи регулярних подорожей*.

На практиці, як ми передбачаємо, українським заявникам ще доведеться боротися за реальне виконання даної норми, тому що об'єктивних критеріїв якості обґрунтування необхідності «частих чи регулярних подорожей» немає, і навряд чи вони колись будуть сформульовані.

Найважливішою новацією даної статті є запровадження нижньої межі терміну дії стандартної багаторазової візи — 6 місяців, із перспективою видачі наступних віз з терміном дії до 5 років. Раніше, згідно Угоди про спрощення оформлення віз, була встановлена лише верхня межа тривалості багаторазових віз (наприклад, «до 1 року», «до 5 років»), що обумовлювало видачу великої кількості *фіктивно-багаторазових* віз із терміном дії у кілька тижнів. Тепер видачу багаторазової візи на термін дії менший, ніж 6 місяців можна буде вважати прямим порушенням Кодексу.

При послідовному виконанні цієї норми усі категорії громадян, що об'єктивно потребують регулярних поїздок до країн ЄС, мають бути забезпечені довгостроковими візами, що призведе до зменшення черг біля консульств та певного поліпшення суспільної атмосфери навколо проблеми видачі шенгенських віз. Хоча і тут, як ми передбачаємо, з боку консульств можливі інші тлумачення, тому зацікавленій громадськості варто слідкувати за виконанням цієї норми.

Кодексом введено в правове поле діяльність посередників (*провайдерів зовнішніх послуг*), що надають додаткові платні послуги із прийняття візових заявок, перевірки пакету документів, та їхньої доставки до консульських установ. Також Кодексом встановлено, що граничний обсяг платежів таким посередникам не може перевищувати 30 Євро (50% від стандартного консульського збору). Окрім того, консульство має гарантувати заявникам можливість альтернативного (без посередників) доступу до консульства.

Уточнено список (втім невичерпний) документів, які можуть вимагатися від заявників на підтвердження мети візиту, фінансової спроможності та намірів залишити територію ЄС до завершення дії візи. У цій сфері Кодекс не містить прогресивних змін, адже, як і раніше, передбачено, що можуть вимагатися документи, що дають підстави для оцінки наміру заявника залишити територію держав-членів ЄС до завершення дії візи. До цієї групи документів, як і раніше, може відноситись інформація конфіденційного характеру, наприклад доказ наявності нерухомого майна та доказ зв'язків з країною проживання: родинні зв'язки; професійний статус. Як і раніше, консульства можуть вимагати інформацію про комерційну діяльність компанії (у випадку візи для ділових подорожей) та інші документи, що не мають стосунку до змісту планованої подорожі.

Регулювання підстав відмови у візі містить два позитивні нововведення, по-перше, консульства тепер зобов'язані вказувати причину відмови (раніше це не було обов'язковим) та, по-друге, мають передбачити доступність процедури апеляції. Однак ці норми в повній мірі запрацюють лише у квітні 2011 року.

В той же час зберігається право консульства відмовляти у візі із суто суб'єктивних мотивів, наприклад, якщо не в повній мірі доведено «*намір залишити територію держав-членів ЄС*

після завершення терміну дії візи». Як свідчить практика, саме таке пояснення використовується в більшості випадків і його застосування не передбачає жодних об'єктивних критеріїв і нерідко містить ознаки дискримінації (за ознакою статі, віку, сімейного стану чи роду занять).

Отже, слід вітати здійснений намір ЄС уніфікувати візові процедури всіх країн Шенгенської зони, призвести до спільного знаменника відповідні вимоги, рухатися б вік лібералізації візового режиму для тих, хто цього реально потребує на законних підставах, а в перспективі — і для всіх громадян країн Східної Європи.

В той же час невичерпність переліку супровідних документів, вимоги конфіденційної інформації про заявників, їх приватне життя, родину, роботу, майно і матеріальний стан і надалі залишатиметься найбільш подразливим елементом процедури отримання шенгенських віз. Така практика, а також застосування права консульств відмовляти у візі на основі суб'єктивних підозр щодо небажання заявника повернутися на батьківщину і надалі породжуватиме проблеми, які стимулюватимуть незмінно критичне суспільне сприйняття візового режиму країн ЄС в Україні.

Коментований переклад Візового кодексу подано наступним чином: ліва колонка містить текст документу, права — коментарі «Європи без бар'єрів». Наведені коментарі базуються на незалежних експертних оцінках і не є офіційними. Коментарі подаються лише на основну змістовну частину Кодексу (не на преамбулу та додатки).

*Від імені громадської ініціативи
«Європа без бар'єрів»*

Олександр Сушко

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СОЮЗ

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ

РАДА

РЕГЛАМЕНТ № 810/2009
ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ та РАДИ,
від 13 липня 2009 р.,
що встановлює Кодекс Спільноти з візових питань
(Візовий Кодекс)

Даний переклад Кодексу Спільноти з візових питань (Візовий Кодекс) є неофіційним перекладом, здійсненим ГО «Європа без бар'єрів» в рамках проекту «Коментований переклад Візового Кодексу Європейського Союзу та інформування громадян України», за підтримки Міжнародного фонду «Відродження»

Оригінал документу оприлюднено
у *Official Journal of the European Union* 15 вересня 2009 р.

Перекладач — Лілія Левандовська

РЕГЛАМЕНТ (ЄС) № 810/2009

ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ та РАДИ

*про запровадження Кодексу Спільноти з візових питань
(Візового Кодексу)*

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ТА РАДА
ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейської
Спільноти, та зокрема,
Статті 62 (2) (a) та (b) (ii),
Беручи до уваги пропозицію Комісії
Діючи згідно процедури, викладеної у Статті 251 Договору¹,

¹ Висновок Європейського Парламенту від 2 квітня 2009 року

Оскільки:

- (1) Відповідно до Статті 6 Договору, створення території, на якій особи матимуть змогу вільно пересуватись, потрібно супроводжувати заходами в межах контролю зовнішніх кордонів, надання притулку та імміграції.
- (2) Відповідно до Статті 62 (2) Договору, заходи з контролю перетину зовнішнього кордону країн-членів ЄС повинні встановити норми регулювання віз для запланованого перебування тривалістю не більше трьох місяців, включно із процедурами та умовами видачі віз державами-членами ЄС.
- (3) В межах візової політики, встановлення «спільного збірника» законів, зокрема через об'єднання та розвиток спільного доробку (відповідних положень Конвенції, що виконує Шенгенську Угоду від 14 червня 1985¹ та Спільні Консульські Інструкції²), є одним із основних компонентів «подальшого розвитку спільної візової політики як частини багатоярусної системи, спрямованої на спрощення здійснення законних подорожей та боротьбу з нелегальною імміграцією через подальше узгодження національного законодавства та практики місцевих консульських місій», як вказано у Гаазькій програмі: посилення свободи, безпеки та юстиції в Європейському Союзі³.
- (4) Візові установи держав-членів ЄС повинні знаходитись або бути представленими в усіх третіх країнах, громадяни яких підлягають візовим вимогам. Держави-члени ЄС, які не ма-

¹ OJ L 239, 22.9.2000, с. 19.

² OJ C 326, 22.12.2005, с. 1.

³ OJ C 53, 3.3.2005, с. 1.

ють власної консульської установи в певній третій країні або на певній території даної країни, повинні працювати над укладенням угод про представництво для того, щоб уникнути диспропорції зусиль, що їх докладають заявники для отримання доступу до консульських установ.

- (5) Для боротьби із нелегальною імміграцією необхідно визначити правила транзиту через територію міжнародних аеропортів. Таким чином, громадяни третіх країн, включених до спільного списку, повинні мати транзитну візу через аеропорт. Тим не менше, в незвичайних випадках масового напливу нелегальних мігрантів, держави-члени ЄС матимуть право вимагати такі візи у громадян третіх країн, які не є переліченими у спільному списку. Індивідуальні рішення держав-членів ЄС потрібно переглядати щорічно.
- (6) Умови прийому заявників потрібно організувати із належною повагою до гідності людини. Опрацювання візових заявок потрібно здійснювати професійно, шанобливо та пропорційно до поставлених завдань.
- (7) Держави-члени ЄС повинні забезпечити високі стандарти якості послуг, запропонованих громадянам, а також дотримання якості в процесі професійної адміністративної діяльності. Країни повинні виділити необхідну кількість досвідченого персоналу, а також достатньо ресурсів для максимального спрощення процесу опрацювання візових заявок. Держави-члени ЄС повинні забезпечити застосування принципу «одного візиту» для всіх заявників.

- (8) Багаторазові візи повинні бути видані за умови дотримання певних вимог з метою зниження адміністративного навантаження на консульські установи держав-членів ЄС та спрощення безперешкодного пересування для тих, хто часто або регулярно подорожує. Заявники, які зарекомендували себе як сумлінні та надійні в межах виконання консульських вимог, повинні мати змогу максимально використовувати переваги такої спрощеної процедури.
- (9) Як визначено Регламентом (ЄС) № 767/2008 Європейського Парламенту та Ради від 9 липня 2008 року щодо Візової Інформаційної Системи (*надалі — VIS, прим. перекладача*) та обміну даними між державами-членами ЄС про візи для короткотермінових подорожей (Регламент VIS),¹ реєстрація біометричних даних у VIS є необхідною, тому особистий візит заявника, принаймні для подання першої візової заявки, повинен стати однією з основних вимог подання заявки на отримання візи.
- (10) Для спрощення процедури подання заявки для отримання наступної візи, відбитки пальців, відскановані під час подання першої заявки, можна внести до системи VIS на період тривалістю 59 місяців. Після завершення даного терміну відбитки пальців потрібно відсканувати знову.
- (11) Будь-які документи, дані чи біометричні дані, отримані державою-членом ЄС під час візової процедури, потрібно вважати консульським документом згідно Віденської Конвенції про Консульські відносини від 24 квітня 1963 року, та використовувати відповідним чином.

¹ OJ L 218, 13.8.2008, с. 60.

- (12) Директива 95/46/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 24 жовтня 1995 року про захист осіб в межах опрацювання особистих даних та вільного руху таких даних¹ стосується держав-членів ЄС в межах опрацювання особистих даних відповідно до даного Регламенту.
- (13) Для спрощення процедури потрібно визначити декілька способів співпраці, наприклад, обмежене представництво, спільне розміщення консульських установ, спільні візові центри, можливість звернення до почесних консулів та співпраця із зовнішніми провайдерами послуг, враховуючи, зокрема, відповідні вимоги захисту даних, встановлених Директивою 95/46/ЄС. Відповідно до положень даного Регламенту, держави-члени ЄС повинні визначити тип організаційної структури, яку вони застосують у кожній третій країні.
- (14) Потрібно внести положення про ситуації, за якими держава-член ЄС приймає рішення про співпрацю із зовнішнім провайдером послуг в процесі збору візових заявок. Таке рішення можна прийняти за наявності виняткових обставин чи з причин, пов'язаних із місцевими умовами, за яких співпраця з іншими державами-членами ЄС у формі представництва, обмеженого представництва, спільного розміщення консульських установ чи існування спільного центру візових заявок, не є прийнятними для даної держави-члена ЄС. Таких домовленостей потрібно досягти згідно загальних принципів видачі віз та враховуючи вимоги захисту даних, встановлені Директивою 95/46/ЄС. До того ж, при досягненні та виконанні таких домовленос-

¹ OJ L 281, 23.11.1995, с. 31.

тей потрібно взяти до уваги необхідність уникнення можливості торгівлі візами.

- (15) Держава-член ЄС повинна зберігати можливість подання візових документів прямо до дипломатичних місій або консульських установ для заявників тих країн, в яких дана держава прийняла рішення про співпрацю із зовнішнім провайдером послуг.
- (16) Держава-член ЄС зобов'язана співпрацювати із зовнішнім провайдером послуг на основі юридичного документу, який повинен містити положення про конкретні обов'язки провайдера, прямий та загальний доступ до його приміщень, наявність інформації для заявників, конфіденційність, а також про обставини, умови та процедуру тимчасового припинення чи відмови від співпраці.
- (17) Даний Регламент, дозволяючи співпрацю держав-членів ЄС та зовнішніх провайдерів послуг в межах збору візових заявок, та одночасно встановлюючи принцип «одного візиту» для подання візових заявок, частково послаблює загальну норму особистої присутності заявника у дипломатичній місії чи консульській установі. Дана схема не обмежує можливості особистої співбесіди із заявником, якщо це необхідно.
- (18) Співпраця консульських установ Сторін Шенгенського Договору на місцевому рівні є важливою для узгодження практики реалізації спільної візової політики та належної оцінки міграційних та/або безпекових ризиків. За неоднорідних місцевих обставин, робоче виконання певних

законодавчих положень потрібно оцінювати серед дипломатичних місій держав-членів ЄС та консульських постів на окремих територіях. Оцінку потрібно проводити для забезпечення узгодженого виконання законодавчих положень з метою уникнення торгівлі візами та нерівноправного ставлення до заявників.

- (19) Статистичні дані є важливим інструментом моніторингу міграційних рухів, вони також можуть виступати ефективним засобом управління. Саме тому, ці дані потрібно регулярно систематизувати згідно спільного формату.
- (20) Заходи, необхідні для виконання даного Регламенту, потрібно ухвалити відповідно до Рішення Ради 999/468/ЄС від 28 червня 1999 року, що визначає процедуру реалізації виконавчих повноважень, наданих Комісії¹.
- (21) Зокрема, Комісія повинна мати повноваження ухвалювати поправки до Додатків даного Регламенту. Оскільки відповідні заходи будуть загальними і доповнюватимуть другорядні складові даного Регламенту, зокрема, через внесення нових другорядних елементів, такі заходи потрібно ухвалювати згідно з нормативною процедурою та уважно перевіряти відповідно до Статті 5а Рішення 1999/468/ЄС.
- (22) Для забезпечення узгодженого застосування даного Регламенту на робочому рівні, потрібно розробити інструкції щодо практики та процедур, яких держави-члени ЄС повинні дотримуватись під час опрацювання візових заявок.

¹ OJ L 184, 17.7.1999, с. 23.

- (23) Потрібно створити спільний веб-сайт для Сторін Шенгенського Договору з метою підвищення наочного доступу та удосконалення стандартизованого бачення спільної візової політики. Такий сайт виступатиме інструментом забезпечення громадськості повною достовірною інформацією про подання заявки на візу.
- (24) Потрібно ухвалити адекватні заходи, необхідні для моніторингу виконання та оцінки Регламенту.
- (25) З метою врахування положень даного Регламенту потрібно внести відповідні зміни до Регламенту VIS та Регламенту (ЄС) № 562/2006 Європейського Парламенту та Ради від 15 березня 2006 року, що встановлює Кодекс Спільноти про норми, що регулюють рух осіб при перетині кордонів (Кодекс Шенгенського кордону)¹.
- (26) Двосторонні угоди, підписані між Спільнотою та третіми країнами, спрямовані на спрощення опрацювання візових заявок, можуть відступати від положень даного Регламенту.
- (27) Особливу схему спрощеної видачі віз членам Олімпійської родини потрібно застосовувати, якщо держава-член ЄС приймає Олімпійські чи Параолімпійські Ігри.
- (28) Оскільки цілей даного Регламенту, а саме: запровадження процедур та умов видачі віз для транзиту чи запланованого перебування на території держав-членів ЄС, тривалістю не довше трьох місяців протягом будь-якого піврічного терміну, неможливо досягти на рівні держав-членів ЄС, тому більш

¹ OJ L 105, 13.4.2006, с. 1.

доцільним є їх досягнення на рівні Спільноти. Спільнота має право вжити заходів, враховуючи принцип субсидіарності, встановлений у Статті 5 Угоди. Згідно з принципом пропорційності, встановленим у вищезгаданій Статті, даний Регламент не виходить за межі необхідного для досягнення мети.

- (29) Даний Регламент базується на дотриманні основних прав та принципів, зокрема, визнаних Конвенцією Ради Європи про захист прав людини та основних свобод та Хартією фундаментальних прав Європейського Союзу.
- (30) Умови, що регулюють в'їзд на територію держав-членів ЄС чи видачу віз, не впливають на норми, які на даний час регулюють визнання дії проїзних документів.
- (31) Відповідно до Статті 1 та 2 Протоколу про Позицію Данії, доданого до Договору про Європейський Союз та Договору про заснування Європейської Спільноти, Данія не бере участі в ухваленні даного Регламенту, юридично не зобов'язана його виконувати і не є суб'єктом його застосування. Оскільки даний Регламент базується на Шенгенському доробку відповідно до положень Розділу IV Частини 3 Договору про заснування Європейської Спільноти, та згідно зі Статтею 5¹ вищезгаданого Протоколу Данія повинна прийняти рішення про можливе внесення положень Регламенту до власного національного законодавства протягом шести місяців після ухвалення даного Регламенту.
- (32) Даний Регламент є продовженням положень Шенгенського доробку щодо Ісландії та Норвегії в межах Угоди, підпи-

¹ OJ L 176, 10.7.1999, с. 36.

саної Радою Європейського Союзу, Республікою Ісландія та Королівством Норвегія про асоціацію згаданих держав в рамках виконання, застосування та розвитку Шенгенського доробку, які підлягають нормам Статті 1, пункту В Рішення Ради 1999/437/ЄС¹ про особливі домовленості для застосування даної Угоди.

- (34) Потрібно досягти домовленостей з Ісландією та Норвегією, які б дозволяли залучення представників цих країн до роботи комітетів, що сприяють Комісії у реалізації її виконавчих повноважень відповідно до даного Регламенту. Такі домовленості про комітети, які сприятимуть Європейській Комісії у реалізації її виконавчих повноважень², розглядали в Обміні офіційними листами між Радою Європейського Союзу, Ісландією та Норвегією, доданого до вищезгаданої Угоди. Комісія подала до Ради проект рекомендацій з метою обговорення таких домовленостей.
- (34) Даний Регламент є продовженням положень Шенгенського доробку щодо Швейцарії, в межах Угоди між Європейським Союзом, Європейською Спільнотою та Швейцарською Конфедерацією про асоціацію Швейцарської Конфедерації до виконання, застосування та розвитку Шенгенського доробку³, які підлягають нормам Статті 1, пункту В Рішення 1999/437/ЄС, що потрібно тлумачити разом зі Статтею 3 Рішення 2008/146/ЄС⁴ про підписання даної Угоди.

¹ OJ L 176, 10.7.1999, с. 31.

² OJ L 176, 10.7.1999, с. 53.

³ OJ L 53, 27.2.2008, с. 52.

⁴ OJ L 53, 27.2.2008, с. 1.

- (35) Даний Регламент є продовженням положень Шенгенського доробку щодо Ліхтенштейну в межах Протоколу між Європейським Союзом, Європейською Спільнотою, Швейцарською Конфедерацією та Князівством Ліхтенштейн про приєднання Князівства Ліхтенштейн до Угоди, підписаної між Європейським Союзом, Швейцарською Конфедерацією, про асоціацію Швейцарської Конфедерації до виконання, застосування та розвитку Шенгенського доробку, які підлягають нормам Статті 1, пункту В Рішення 1999/437/ЄС, що потрібно тлумачити разом із Статтею 3 Рішення 2008/261/ЄС¹ про підписання даного Протоколу.
- (36) Даний Регламент є продовженням положень Шенгенського доробку, в яких Королівство Великобританії не бере участі, відповідно до Рішення Ради 2000/365/ЄС щодо вимоги Сполученого Королівства Великобританії та Північної Ірландії долучитись до певних положень Шенгенського доробку¹. Таким чином, Сполучене Королівство не бере участь в ухваленні Регламенту, юридично не зобов'язане його виконувати та не є суб'єктом його застосування.
- (37) Даний Регламент є продовженням положень Шенгенського доробку, в яких Ірландія не бере участі відповідно до Рішення Ради 2002/192/ЄС про вимогу Ірландії долучитись до певних положень Шенгенського доробку². Таким чином, Ірландія не бере участі в ухваленні Регламенту, юридично не зобов'язана його виконувати та не є суб'єктом його застосування.

¹ OJ L 131, 1.6.2000, с. 43.

² OJ L 83, 26.3.2008, с. 3.

(38) Даний Регламент, за винятком Статті 3, являє собою положення, розроблені на основі Шенгенського доробку, або які іншим чином стосуються даного доробку за змістом Статті 3 (2) Акту про Приєднання 2003 року та за змістом Статті 4 (2) Акту про Приєднання 2005 року,

УХВАЛИЛИ ДАНИЙ РЕГЛАМЕНТ:

Текст документу

РОЗДІЛ I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1

Мета та межі дії

1. Даний Регламент встановлює процедури та умови видачі віз для транзиту чи запланованого перебування на території держав-членів ЄС тривалістю не довше трьох місяців протягом будь-якого піврічного терміну.

Коментар:

Залишається незмінним правило, згідно якого Шенгенська віза може видаватися лише з метою короткострокового перебування – не більше 90 днів протягом піврічного періоду. В той же час, кожні півроку зазначений термін поновлюється навіть в межах дії однієї візи. Тобто, наприклад, якщо термін дії візи – один рік, а зазначений термін перебування – 90 днів, то її власник фактично може перебувати на території Шенгенської зони 180 днів, а власник дворічної візи – 360 днів.

Але під час процедури пропуску через кордон службовець має право перевірити (згідно штампів в'їзду-виїзду), чи не перебувала дана особа на території країн Шенгенської зони понад 90 днів у піврічний період, що безпосередньо передує даті нового перетину кордону (якщо виявлено перевищення даного терміну, у в'їзді має бути відмовлено).

1. Положення даного Регламенту стосуються всіх громадян третіх країн, яким необхідна віза під час перетину зовнішніх кордонів держав-членів ЄС відповідно до Регламенту

Ради (ЄС) № 539/2001 від 15 березня 2001 року, який містить перелік третіх країн, громадяни яких повинні отримати візу для перетину зовнішніх кордонів, а також перелік країн, громадяни яких не підлягають вищезгаданій вимозі, не обмежуючи:

Коментар:

Україну внесено до списку, згаданого у пункті 2, отже її громадяни мають отримати візу для перетину зовнішніх кордонів ЄС.

- a) права на безперешкодне пересування, наданого громадянам третіх країн, які є членами сімей громадян ЄС,
- b) відповідних прав громадян третіх країн та членів їх сімей, які згідно з Угодами між Спільнотою та державами-членами ЄС з однієї сторони, та конкретними третіми країнами з іншої, мають право на безперешкодне пересування, аналогічне до прав громадян ЄС та членів їх сімей.

Коментар:

Даний Кодекс не регламентує видачу національних довгострокових віз (категорія D), що видаються з метою працевлаштування, навчання, довготривалого проживання (понад 90 днів) тощо. Видача таких віз регулюється частково правом ЄС, частково — національним законодавством країн-членів.

3. Даний Регламент також містить перелік третіх країн, громадяни яких зобов'язані отримати транзитну візу як виняток норми безвізового транзиту, викладеної у Додатку 9 до Чиказької Конвенції про Міжнародну Цивільну Авіацію, а також встановлює процедури та умови видачі віз за-

для транзиту через міжнародні транзитні зони аеропортів держав-членів ЄС.

Коментар:

Країни з надзвичайно високою терористичною загрозою, такі, що перебувають у стані громадянської війни, гуманітарної катастрофи, крайніх форм соціального лиха, відсутності чи умовності центрального уряду, потрапляють до цієї категорії (Додаток IV). Їхні громадяни мають отримати спеціальну візу для транзиту через міжнародну зону аеропортів.

Стаття 2

Визначення

Задля втілення мети даного Регламенту, застосовуються наступні терміни:

- 1) «громадянин третьої країни» — будь-яка особа, яка не є громадянином ЄС відповідно до Статті 17 (1) Договору;
- 2) «віза» — дозвіл, виданий державою-членом ЄС, з метою:
 - (а) транзиту або запланованого перебування на території держав-членів ЄС тривалістю не довше трьох місяців протягом будь-якого піврічного терміну з дня першого в'їзду на територію держав-членів ЄС;
 - (б) транзиту через міжнародні транзитні зони аеропортів держав-членів ЄС;
- 3) «стандартна віза» означає візу, яка є дійсною на всій території держав-членів ЄС;
- 4) «віза з територіально обмеженою дією» означає візу, яка є дійсною на території однієї або декількох держав-членів ЄС, проте не всіх членів ЄС.

- 5) «транзитна аеропортова віза» — віза, яка є дійсною для транзиту через міжнародні транзитні зони аеропортів однієї чи більше держав-членів ЄС;

Коментар:

З даного переліку, у порівнянні з попередніми нормами ЄС, вилучено поняття «транзитна віза» (категорія В), її функції тепер охоплює стандартна віза категорії С

- 6) «візовий бланк (у формі наліпки)» означає стандартний формат для віз, визначений Регламентом Ради (ЄС) № 1683/95 від 29 травня 1999 року, що окреслює стандартний формат для віз;
- 7) «визнаний проїзний документ» — проїзний документ, який визнають одна або декілька держав-членів ЄС з метою прикріплення віз;
- 8) «окрема сторінка для прикріплення віз» — стандартний шаблон для форм прикріплення візи, виданої державами-членами ЄС особам, які володіють проїзними документами, що не визнаються державою-членом ЄС, яка розробляє форму, відповідно до Регламенту Ради (ЄС) № 333/2002 від 18 лютого 2002 року про стандартний шаблон прикріплення візи, виданої державами-членами ЄС особам, які володіють проїзними документами, не визнаними державою-членом ЄС, яка розробляє форму;
- 9) «консульство» означає дипломатичну місію держави-члена ЄС або консульський пост держави-члена ЄС, наділений повноваженнями видавати візи, та який очолює консульський представник, відповідно до Віденської Конвенції про Консульські відносини від 24 квітня 1963 року;
- 10) «заявка» означає заявку на отримання візи;

- 11) «комерційний посередник» означає приватну адміністративну агенцію, транспортну компанію чи туристичну агенцію (туристичного оператора або дистриб'ютора).

РОЗДІЛ II

ТРАНЗИТНА АЕРОПОРТОВА ВІЗА

Стаття 3

Громадяни третіх країн, яким потрібна віза для транзиту через аеропорт:

1. Громадяни третіх країн, перелічених у Додатку IV, повинні володіти аеропортовою транзитною візою під час перетину міжнародних транзитних зон аеропортів, розташованих на території держав-членів ЄС.

Коментар:

Громадяни України не потребують даного типу віз, оскільки Україну не внесено до списку країн, громадяни яких мають отримувати спеціальну візу для транзиту через аеропорти держав-членів ЄС (Додаток IV)

2. В незвичайних випадках масового напливу нелегальних іммігрантів кожна держава-член ЄС має право вимагати у громадян третіх країн, не зазначених в абзаці 1, наявність аеропортової транзитної візи під час перетину міжнародних транзитних зон аеропортів, розташованих на їх території. Держави-члени ЄС зобов'язані повідомляти Комісію про такі рішення до того, як вони вступили в силу, а також

про скасування відповідних вимог наявності транзитної аеропортової візи.

3. В межах роботи Комітету, зазначеного в Статті 52 (1), такі повідомлення потрібно щорічно переглядати з метою внесення певної третьої країни до списку, поданого в Додатку IV.
4. Якщо третю країну не внесено до списку, визначеного у Додатку IV, та якщо дотримані умови, вказані в абзаці 2, окрема держава-член ЄС може надалі зберігати вимогу або відмовитись від правила обов'язкової наявності транзитної аеропортової візи.
4. Такі категорії громадян не підлягають вимогам наявності транзитної аеропортової візи, зазначених в абзацах 1 та 2:
 - (а) власники дійсної стандартної візи, національної довгострокової візи або дозволу на проживання, виданих державою-членом ЄС;
 - (б) громадяни третіх країн, які володіють дозволами на проживання, переліченими у Додатку V, виданими Андоррою, Канадою, Японією, Сан Маріно чи Сполученими Штатами Америки, що гарантують безумовне повернення власника;
 - (с) громадяни третіх країн, які володіють візою, дійсною на території держави-члена ЄС або на території держави-сторони Угоди про Європейську Економічну зону від 2 травня 1992 року, Канади, Японії чи Сполучених Штатів Америки або коли вони повертаються з цих країн після використання візи;
 - (д) члени сімей громадян ЄС, як вказано в Статті 1 (2);
 - (е) власники дипломатичних паспортів;
 - (ф) члени льотного екіпажу, які є громадянами держав-сторін Чиказької Конвенції про Міжнародну Цивільну Авіацію.

РОЗДІЛ III

ПРОЦЕДУРИ ТА УМОВИ ВИДАЧІ ВІЗ

Глава I

Органи влади, що беруть участь у процедурах, пов'язаних із опрацюванням візових заявок

Стаття 4

Органи влади, уповноважені виконувати процедури, пов'язані із опрацюванням візових заявок

1. Саме консульства зобов'язані проводити розгляд візових заявок та приймати рішення щодо них.
2. Як виняток норм абзацу 1, розгляд та рішення щодо заявок можуть приймати на зовнішніх кордонах держав-членів ЄС органи влади, відповідальні за перевірку осіб, відповідно до Статей 35 та 36.

Коментар:

Тобто прикордонна та/або імміграційна служба

3. На неєвропейських закордонних територіях держав-членів ЄС органи влади, призначені відповідною державою-членом ЄС, можуть розглядати заявки та приймати рішення щодо них.
4. Держава-член ЄС може подавати запит на залучення інших органів влади, крім тих, що зазначені в абзаці 1 та 2, до розгляду та прийняття рішення щодо заявок.

Коментар:

Це можуть бути органи внутрішніх справ, юстиції, прикордонна служба відповідної країни, а також Інтерпол, Європол та інші міжнародні органи

Стаття 5

Держава-член ЄС, уповноважена розглядати та приймати рішення щодо заявок

1. Держава-член ЄС, уповноважена розглядати та приймати рішення щодо заявок на отримання стандартної візи, повинна бути:
 - (а) державою-членом ЄС, територія якої є єдиним пунктом призначення візиту (-ів),

Коментар:

Заявник не може подавати документи до будь-якого консульства країн Шенгенської зони, а лише до тієї країни, куди планується подорож.

- (b) державою-членом ЄС, територія якої є основним пунктом призначення візиту(-ів) з точки зору тривалості чи мети перебування, якщо візит передбачає більше, ніж один пункт призначення, або

Коментар:

У випадку запланованого відвідання кількох країн важливим є коректне визначення «основного» пункту призначення. Такою є країна, на території якої заявник має перебувати найбільшу кількість часу протягом даної подорожі.

- (c) державою-членом ЄС, зовнішні кордони якої заявник перетинає при в'їзді на територію держав-членів ЄС, якщо основний пункт призначення неможливо визначити.

Коментар:

Якщо основний пункт встановити неможливо через те, що подорож передбачає приблизно рівні відрізки часу для кожної з відвідуваних країн, заявка подається до тієї країни, через кордон якої заявник потрапляє до Шенгенської зони. Остання норма найчастіше застосовується при подорожуванні наземним транспортом – при зверненні до консульств Шенгенських країн, що географічно межують з Україною.

Втім практика засвідчує, що консульства намагаються максимально уникати оформлення віз за принципом «першої країни перетину кордону».

2. Держава-член ЄС, уповноважена розглядати та приймати рішення щодо заявок на отримання стандартної візи з метою транзиту, повинна бути:

Коментар:

Раніше – транзитна віза «категорія В». Нині цю категорію вилучено.

- (a) відповідною транзитною державою-членом ЄС, якщо транзит здійснюється через територію однієї держави-члена ЄС, або
 - (b) державою-членом ЄС, зовнішній кордон якої заявник перетне першим на початку транзиту, якщо транзит здійснюється через територію декількох держав-членів ЄС.
3. Держава-член ЄС, уповноважена розглядати та приймати рішення щодо заявок на транзитну візу через аеропорт, повинна бути:
 - (a) Державою-членом ЄС, на території якої розташований аеропорт, у випадку здійснення одноразового транзиту через аеропорт,
або

- (b) Державою-членом ЄС, на території якої знаходиться перший аеропорт, у випадку здійснення двох або декількох транзитів через аеропорти.
4. Держави-члени ЄС повинні підтримувати співпрацю для уникнення ситуацій, коли візову заявку неможливо розглянути чи прийняти рішення щодо неї, оскільки держава-член ЄС, уповноважена відповідно до абзаців 1 та 3, не є представленою у третій країні, в якій заявник подав візову заявку згідно з нормами Статті 6.

Стаття 6

Територіальні повноваження консульств

1. Розгляд та рішення щодо візових заявок повинні приймати консульства уповноважених держав-членів ЄС, в межах юрисдикції яких заявник законно проживає.

Коментар:

Це положення важливо насамперед для заявників тих країн, що мають декілька консульських установ в Україні (наприклад Польща – 6, Чехія – 3, Угорщина – 3, Греція – 3). У такому випадку країна є розділеною на консульські округи, і жителі певних територій мають звертатися до відповідної консульської установи (наприклад, у випадку консульств Польщі, жителі Тернопільщини, Львівщини Івано-Франківщини та Закарпаття – до консульства у Львові, жителі Житомирщини – до консульства у Вінниці).

2. Консульства уповноважених держав-членів ЄС повинні розглядати та приймати рішення щодо заявок, поданих громадянами третіх країн, які законно перебувають, але не проживають в межах їх юрисдикції, якщо заявник

надав пояснення подання заявки до вказаного Консульства.

Коментар:

В той же час пункт 2 Статті 6 робить норму пункту 1 необов'язковою і надає заявникам право подавати документи і до інших консульств (за умови надання відповідного пояснення). Це стосується громадян, які перебувають поза місцем своєї реєстрації.

Стаття 7

Повноваження видавати візу громадянам третіх країн, які легально перебувають на території держави-члена ЄС

Громадяни третіх країн, які легально перебувають на території держави-члена ЄС, та які зобов'язані отримати візу для в'їзду на територію однієї або декількох держав-членів ЄС, повинні подати візову заявку до консульства уповноваженої держави-члена ЄС відповідно до Статті 5 (1) або 2.

Коментар:

Тут йдеться насамперед про громадян, які мають національні візи окремої країни-члена ЄС і прагнуть також отримати право перебування на території інших країн-членів.

Втім з 5 квітня 2010 р. вимога отримання додаткових віз не поширюється на громадян, які планують короткострокове перебування на території інших країн Шенгенської зони, адже довгострокові національні візи тепер прирівняні до посвідок на проживання, що надає право вільного пересування територією Шенгенської зони (до 90 днів протягом півроку)

Стаття 8 Домовленості про представництво

1. Держава-член ЄС може погодитись представляти іншу державу-члена, яка визначена уповноваженою відповідно до Статті 5, з метою розгляду заявок та видачі віз від імені вказаної держави-члена ЄС. Держава-член ЄС також може представляти іншу державу-члена ЄС за обмеженою схемою виключно для збору заявок та внесення біометричних даних.

Коментар:

Дане регулювання актуальне для країн (як правило, малих), на території яких не представлені всі країни Шенгенської зони своїми консульськими установами. Наприклад – Молдова.

В Україні єдиним наразі прикладом застосування механізму представництва країнами ЄС є Люксембург, який передав свої функції видачі віз Консульському відділу Посольства Бельгії.

2. При прийнятті рішення про відмову у видачі візи консульство держави-члена ЄС, яке здійснює представництво, зобов'язане передати заявку відповідним органам влади держави-члена ЄС, яку вона представляє, для того, щоб дана держава мала змогу прийняти остаточне рішення, дотримуючись часових рамок, встановлених Статтею 23 (1), (2) або (3).
3. Збір та передача документів та даних державі-члену ЄС, яка є представленою, повинні відбуватись згідно норм захисту та безпеки даних.
4. Між державами-членами ЄС, які є представленими та тими, які представляють інші держави-члени ЄС, повинні існувати двосторонні угоди, що містять такі пункти:

- (а) вони повинні вказувати тривалість такого представництва, навіть якщо тимчасового, та процедуру припинення представництва;
 - (б) якщо держава, яку представляють, має Консульство, розташоване на території відповідної третьої країни, угода може містити положення щодо приміщення, персоналу та оплати державою-членом ЄС, яка є представленою;
 - (с) вони можуть вказувати, що заявки від певних категорій громадян третіх країн повинні передаватись державою-членом ЄС, яка здійснює представництво, до центральних органів держави, яка є представленою, для попередньої консультації, як зазначено в Статті 22;
 - (d) як відступ від абзацу 2, угода може надавати право державі-члену ЄС, який здійснює представницькі функції, відмовляти у видачі віз після розгляду заявок.
5. Держави-члени ЄС, які не мають консульських установ у третіх країнах, повинні досягти домовленостей про представництво із державами-членами, які мають консульства на території даних країн.

Коментар:

Вперше в праві ЄС така норма встановлена як зобов'язуюча. Отже, практика вимушених поїздок до інших країн з метою отримання шенгенських віз має невдовзі зникнути

6. Держави-члени ЄС, в яких немає консульств у певному регіоні чи на певній території, повинні досягти домовленостей про представництво із державами-членами ЄС, які мають консульські установи в даному регіоні чи на території, з метою уникнення ситуації, коли недосконале транспортне сполучення або великі відстані у певному регіоні зумовлю-

ють докладання непропорційних зусиль з боку заявників для отримання доступу до консульств.

7. Держава-член ЄС, яка є представленою, зобов'язана повідомляти Комісію про досягнення домовленостей про представництво або їх скасування до того, як вони вступають в силу або припиняють діяти.
8. В той же час, консульська установа держави-члена ЄС, яка здійснює представницькі функції, зобов'язана інформувати інших держав-членів ЄС, а також делегацію Комісії у зазначеній юрисдикції про досягнення домовленостей про представництво або їх скасування до того, як вони вступають в дію або припиняють діяти.
9. Якщо консульство держави-члена ЄС, яка здійснює представницькі функції, прийме рішення про співпрацю із зовнішнім провайдером послуг відповідно до Статті 43 або із акредитованими комерційними посередниками відповідно до Статті 45, така співпраця повинна охоплювати заявки, згадані в домовленостях про представництво. Центральні органи держави-члена ЄС, яка є представленою, потрібно заздалегідь інформувати про таку співпрацю.

ГЛАВА II Застосування

Стаття 9

Умови подання заявки на практиці

1. Заявки потрібно подавати не раніше, ніж за три місяці до початку запланованої подорожі. Власники багаторазових віз можуть подавати заявку до закінчення терміну дії візи, дійсної протягом принаймні шести місяців.
2. Для заявників може існувати вимога призначення особистої зустрічі для подання заявки. Як правило, така зустріч повинна відбутись протягом двох тижнів від дня подання запиту на співбесіду.

Коментар:

До цієї норми можна апелювати у випадку, якщо консульство призначає дуже віддалену (3-4 тижні і більше) дату особистої зустрічі. Втім словосполучення «як правило» дозволяє консульствам уникати обов'язковості у виконанні цієї норми.

3. У термінових випадках консульство може дозволити заявникам подати заявки або без призначення зустрічі, або призначити таку зустріч одразу.

Коментар:

На практиці дана норма може означати необхідність дворазового візиту (для отримання дати зустрічі і для самої зустрічі).

4. Заявку до консульства може подавати заявник або акредитовані комерційні посередники, як зазначено у Статті 45 (1), обмежуючи положення Статті 13 або згідно із Статтями 42 або 43.

Коментар:

Кодекс не врегулює і навіть формально не передбачає можливості подання заявок довіреними особами – родичами, колегами по роботі, вкладачами (для учнів, студентів) членами групи у випадках, коли йдеться про групові поїздки. Це означає, що дана практика, як і раніше, буде регулюватись країнами-членами та їхніми консульськими установами самостійно.

Стаття 10

Загальні правила подання заявки

1. Не обмежуючи положень Статті 13, 42, 43 та 45, заявники повинні особисто подавати заявку.
2. Консульства мають права скасувати вимогу, зазначену у пункті 1, якщо заявник зарекомендував себе як чесна та надійна особа.
3. При поданні заявки заявник зобов'язаний :
 - (а) надати аплікаційну форму відповідно до Статті 11;

Коментар:

«Візова анкета» з фотокарткою

- (b) надати проїзний документ відповідно до Статті 12;

Коментар:

Паспорт для виїзду за кордон чи інший документ (див. Статтю 12)

- (с) надати фотокартку згідно стандартів визначених Регламентом (ЄС) 1683/95, або відповідно до стандартів Статті 13 Регламенту VIS, якщо система VIS функціонує відповідно до Статті 48 Регламенту VIS;

Коментар:

Фото має розмір 3,5 x 4,5 см, чітке, чисте та контрастне, не старше 6 місяців, зроблене анфас (прямо), яке виразно представляє очі та обличчя в такий спосіб, щоб обличчя займало 70-80% фотографії, без головного убору, обличчя не може бути закрите волоссям. У випадку осіб, які носять окуляри: не затемнені лінзи, оправа не може закривати жодної частини ока, не можуть бути присутні будь-які світлові ефекти

- (d) надати дозвіл на зняття відбитків пальців відповідно до Статті 13 за необхідності;
- (e) сплатити консульський збір відповідно до Статті 16;
- (f) надати додаткові документи відповідно до Статті 14 та Додатку II;
- (g) за необхідності надати докази наявності відповідного та дійсного туристичного медичного страхування згідно із Статтею 15 .

Стаття 11

Візова заявка

1. Кожен заявник зобов'язаний надати заповнену та підписану візову заявку, як вказано в Додатку I. Особи, внесені до проїзного документа заявника, повинні надати окрему аплікаційну форму. Неповнолітні особи повинні надати заявку, підписану особою, що виконує постійні або тимчасові батьківські обов'язки чи виступає законним опікуном.

Коментар:

Віза на дитину оформлюється окремо, в тому числі у випадках, коли її внесено до паспорта одного з батьків

2. Консульства зобов'язані забезпечити наявність та доступність безкоштовних форм візових заявок.
3. Форма повинна бути доступною наступними мовами:
 - (а) офіційною мовою (мовами) держави-члена ЄС, на в'їзд до якої подана заявка на візу;
 - (б) офіційною мовою приймаючої країни;

Коментар:

Приймаюча країна в даному випадку – Україна.

- (с) офіційною мовою (мовами) приймаючої країни та офіційною мовою держави-члена ЄС, на в'їзд до якої подана заявка на візу, або офіційною мовою держави-члена ЄС, що здійснює представництво, у випадку представництва.
4. На додаток до мов(и), вказаних у пункті (а), форма може бути доступною будь-якою офіційною мовою інституцій ЄС. Якщо аплікаційна форма не є доступною мовою(-ми) приймаючої країни, заявникам потрібно окремо надати відповідний переклад.

Коментар:

Аплікаційна форма (анкета) має бути доступна українською мовою, однак заповнювати її (принаймні в частині особистих даних) необхідно латинськими літерами, оскільки віза заповнюється латинськими літерами.

5. Переклад аплікаційної форми офіційною мовою(-ми) приймаючої країни повинен бути зроблений за нормами співпраці Сторін Шенгенської Угоди на місцевому рівні, як зазначено у Статті 48.
6. Консульство зобов'язане інформувати заявників про мову(-и), якою можна заповнювати аплікаційні форми.

Стаття 12

Проїзний документ

Заявник повинен надати дійсний проїзний документ, що відповідає наступним критеріям:

Коментар:

Проїзними документами, що приймаються для в'їзду на територію країн Шенгенської зони є: паспорт для виїзду за кордон, дипломатичний, службовий паспорт, проїзний документ дитини, посвідчення моряка.

Пластикові ідентифікаційні картки, навіть якщо вони технічно відповідають європейським стандартам, не приймаються у громадян країн, що підлягають візовим вимогам.

- (a) термін його дії перевищує принаймні три місяці після запланованої дати повернення з території держав-членів ЄС або, якщо заплановано декілька візитів, після останньої запланованої дати від'їзду з території держав-членів ЄС. Проте, якщо існують обґрунтовані термінові обставини, така вимога може бути скасована;
- (b) повинен містити принаймні дві порожні сторінки;
- (c) повинен бути виданий принаймні протягом останніх десяти років.

Коментар:

Стандартний термін дії українського закордонного паспорта складає 10 років, тому для громадян України жодних наслідків не передбачається.

Проблеми можуть виникнути у значній кількості громадян Білорусі, де термін дії паспорта сягає 50 років.

Стаття 13

Біометричні дані

1. Держави-члени ЄС зобов'язані збирати біометричні дані заявника, які включають його фотокартку, відбитків десяти пальців відповідно до гарантій, викладених у Конвенції Ради Європи про захист прав людини та основних свобод, у Хартії фундаментальних прав Європейського Союзу та в Конвенції ООН про права дітей.

Коментар:

Ця норма буде введена на практиці тільки після того, коли запрацює нова «Візова інформаційна система» (VIS). У випадку України ця практика запроваджуватиметься поступово, але у більшості консульств — не раніше, ніж у 2-й половині 2011 року.

2. При поданні першої заявки заявник повинен з'явитись особисто. Під час першого візиту він зобов'язаний надати наступні біометричні дані:
 - фотокартку, відскановану або зроблену під час подання заявки та
 - відбитки десяти пальців, відскановані цифровим способом.
3. Якщо відбитки пальців заявника відсканували під час подання попередньої заявки та вперше внесли до системи VIS

менш, ніж 59 місяців до дати подання нової заявки, їх потрібно скопіювати до наступної заявки.

Коментар:

Біометричні дані збираються під час подання першої візової заявки з моменту практичного запровадження даної норми.

При подальших заявках протягом наступних 59 місяців біометричні дані копіюються із попередньої заявки, навіть якщо попередня заявка подавалась до іншої консульської установи

Проте, якщо виникає обґрунтований сумнів щодо особи заявника, консульство зобов'язане відсканувати відбитки пальців протягом періоду, вказаного у першому підпункті. Більше того, якщо під час подання заявки одразу неможливо підтвердити, що відбитки пальців вже були відскановані протягом періоду, вказаного у першому підпункті, заявник може вимагати пройти сканування відбитків пальців.

4. Відповідно до Статті 9(5) Регламенту VIS, фотокартку, прикріплену до кожної заявки, потрібно внести до системи VIS. Задля цього заявник не зобов'язаний з'являтися особисто. Технічні вимоги до фотокарток повинні відповідати міжнародним стандартам, визначеним Міжнародною Організацією Цивільної Авіації (ICAO) в документі 9303 частина 1, шосте видання.
5. Відбитки пальців повинні бути відскановані відповідно до стандартів ICAO та рішення Комісії 2006/648/EC від 22 вересня 2006 року, що визначає технічні особливості стандартів біометричних даних, пов'язаних із розробкою Візової Інформаційної Системи 1.
Біометричні дані повинні бути зібрані кваліфікованим та уповноваженим персоналом відповідних органів влади

згідно із Статтями 4(1), (2) та (3). Під наглядом консульств біометричні дані також може збирати кваліфікований та уповноважений персонал почесного консула, як зазначено у Статті 42, або зовнішній провайдер послуг, як зазначено у Статті 43. Якщо виникає будь-який сумнів, відповідна(-і) держава(-и)-член(и) ЄС зобов'язана забезпечити можливість перевірки в консульській установі тих відбитків пальців, які були відскановані зовнішнім провайдером послуг.

- (3) Наступні категорії заявників повинні звільнитись від зобов'язання надавати відбитки пальців:
- (а) діти віком до 12 років;
 - (б) особи, які фізично нездатні пройти процедуру сканування відбитків пальців. Якщо можливо відсканувати менше, ніж 10 пальців, потрібно відсканувати якнайбільшу кількість пальців. Проте, якщо неможливість сканування є тимчасовою, заявник повинен надати відбитки пальців під час подання наступної заявки. Органи влади, уповноважені відповідно до Статті 4(1), (2) та (3), повинні мати право вимагати подальшого роз'яснення причин тимчасової нездатності пройти сканування. Держави-члени ЄС повинні забезпечити наявність відповідних процедур, що гарантують повагу до гідності заявника, якщо виникнуть зазначені проблеми під час запису;
 - (в) голови держав або урядів, члени уряду із дружиною/чоловіком, які їх супроводжують, а також члени урядової офіційної делегації, у випадку запрошення із офіційною метою від урядів держав-членів ЄС або від міжнародних організацій;
 - (г) монархи та інші високоповажні члени королівської родини на запрошення урядів держав-членів ЄС або міжнародних організацій, видані з офіційною метою.

8. У випадках, зазначених у пункті 7, позначку «не застосовується» («*not applicable*»), потрібно внести до системи VIS відповідно до Статті 8(5) Регламенту VIS.

Стаття 14

Додаткові документи

Під час подачі заявки на стандартну візу, заявник зобов'язаний надати:

- (а) документ, що підтверджує мету візиту;

Коментар:

Як правило, запрошення, або контракт, або туристичний ваучер

- (b) документи, що стосуються місця проживання або доказ наявності достатніх коштів для забезпечення проживання;

Коментар:

Консульства як правило вимагають оплати готелю або письмових гарантій забезпечення житла з боку сторони, що запрошує. В той же час даний пункт допускає відсутність гарантії місця проживання при наявності достатніх коштів для забезпечення проживання

- (с) документи, які підтверджують, що заявник володіє достатніми коштами для проживання на період запланованого візиту та для повернення до своєї країни чи країни проживання, або для транзиту до третьої країни за умови гарантії права на в'їзд, або можливість законно заробити такі кошти, як зазначено у Статті 5(1)(с) та (3) Кодексу Шенгенського кордону;

Коментар:

Як правило, достатньою вважається сума 50 Євро на особу на день перебування, окрім витрат на транспорт та проживання

- (d) інформацію, яка надає можливість оцінити намір заявника залишити територію держави-члена ЄС до завершення терміну дії візи, на яку подається заявка.

Коментар:

Даний пункт є суперечливим і його застосування тягне за собою найбільшу кількість відмов у наданні візи. Не існує чітких критеріїв «наміру залишити територію держави-члена» ЄС.

Зберігається велика роль суб'єктивного фактора, що залежить від особистого сприйняття заявника з боку консульського службовця чи політики консульської установи. Можуть вимагатися документи особистого характеру, відомості про родину, майно тощо. (див. Додаток II)

2. При поданні заявки на отримання транзитної аеропортової візи, заявник зобов'язаний надати:

Коментар:

Пункт 2 не стосується громадян України

- (a) документи, пов'язані із подальшою подорожжю після запланованого транзиту через аеропорт до кінцевого пункту призначення;
- (b) інформацію, яка надає можливість оцінити відсутність наміру заявника потрапити на територію держави-члена ЄС.
3. Невичерпний перелік додаткових документів, які консульство може вимагати від апліканта з метою перевірки дотримання умов, перелічених у пунктах 1 та 2, поданий у Додатку II.

Коментар:

Перелік додаткових документів залишається потенційно невичерпним, застосування даної статті істотно впливає на характер візового режиму, його складності і обтяжливості. Надалі, як і раніше, від політики конкретних країн та консульських установ значною мірою залежатиме трактування даної статті і, відповідно, перелік документів, що вимагається від громадян України.

4. Держава-член ЄС має право вимагати у заявників надати доказ фінансування та/або приватного місця перебування, заповнивши форму, яку складає кожна держава-член ЄС. Така форма, зокрема, повинна зазначати:
 - (a) чи її метою є підтвердження фінансування та/або наявності приватного місця перебування;
 - (b) чи приймаюча сторона є фізичною особою, компанією або організацією;
 - (c) дані та контакти приймаючої сторони;
 - (d) запрошеного(-их) заявника (-ів);
 - (e) адресу місця перебування;
 - (f) тривалість та мету поїздки;
 - (g) можливі родинні зв'язки з приймаючою стороною.На додаток до офіційної мови держав-членів ЄС, форма повинна бути складена принаймні однією з інших офіційних мов інституцій Європейського Союзу. Форма повинна надавати особі, яка її підписує, необхідну інформацію відповідно до Статті 37(1) Регламенту VIS. Зразок форми повинен бути переданий Комісії.
5. В межах місцевої співпраці Сторін Шенгенської Угоди з метою врахування місцевих умов потребу укласти та узгодити перелік додаткових документів потрібно оцінювати в рамках окремої юрисдикції.

6. Консульства мають право знімати одну чи більше вимог, перелічених у пункті 1, якщо заявник зарекомендував себе як чесну та надійну особу, зокрема продемонстрував належне використання попередніх віз, та якщо не існує сумнівів, що він дотримається вимог Статті 5 (1) Кодексу Шенгенського кордону під час перетину зовнішніх кордонів держав-членів ЄС.

Коментар:

До цього пункту можуть апелювати заявники, що регулярно подорожують до країн ЄС, при цьому не мали в минулому конфліктів із законами ЄС. Втім застосування даного пункту не є імперативним і на практиці залежить від доброї волі консульських установ.

Стаття 15

Медичне туристичне страхування

1. Заявники на отримання стандартної візи для одного чи більше в'їздів повинні надати докази, що вони володіють відповідним та дійсним медичним туристичним страхуванням для покриття витрат, які можуть виникнути у зв'язку із репатріацією з медичних причин, надання термінових медичних послуг та/або термінового догляду у лікарні чи смерті під час їх перебування на території держав-членів ЄС.
2. Заявники на отримання стандартної візи для двох чи більше в'їздів («багаторазової візи») повинні надати докази, що вони володіють відповідним та дійсним медичним туристичним страхуванням, що діє протягом першого запланованого візиту.

Коментар:

При оформленні довгострокових багаторазових віз (тривалістю понад рік) консульство не може вимагати, щоб термін дії наявного медично-

го страхування покривав весь термін дії візи. Як правило, максимальний термін дії страхування – один рік.

До того ж, такі заявники повинні підписати заяву, вказану в аплікаційній формі, підтверджуючи те, що вони поінформовані про необхідність наявності медичного туристичного страхування для наступних візитів.

3. Страхування повинне бути дійсним на всій території держав-членів ЄС та діяти протягом всього періоду запланованого візиту чи транзиту особи. Мінімальне покриття повинне дорівнювати 30 000 євро.

Якщо видана віза із територіально обмеженою дією до території більше, ніж однієї держави-члена ЄС, страхування повинне бути дійсним принаймні у даних державах-членах ЄС.

4. Загалом, заявник повинен придбати страхування у країні проживання. Якщо це не є можливим, він зобов'язаний отримати страхування в будь-якій іншій країні.

Якщо інша особа отримує страхування від імені заявника, потрібно застосувати умови, визначені у пункті 3.

5. Під час оцінки відповідності покриття страхування, консульські установи повинні переконатись, що позови проти страхової компанії можуть бути відшкодовані у державі-члені ЄС.

Коментар:

Пункт 5 може означати, що не всі страхові поліси є прийнятними. Оскільки ціла низка українських страхових компаній мала проблеми із страховими виплатами медичним установам за кордоном, перед оформленням страхового поліса варто цікавитися в консульстві переліком прийнятних страхових установ.

В деяких випадках норма пункту 5 використовується як засіб лобювання інтересів страхових компаній ЄС, яким надається перевага.

6. Вимогу обов'язкового страхування можна вважати виконаною, якщо доведено, що належний рівень страхування отриманий відповідно до професії заявника. Виняток в межах надання доказів наявності медичного туристичного страхування може стосуватись певних професійних груп, наприклад, моряків, які вже отримали медичне туристичне страхування внаслідок професійної діяльності.
7. Власники дипломатичних паспортів звільняються від вимоги обов'язкового медичного туристичного страхування.

Стаття 16

Консульський збір

1. Заявники зобов'язані сплатити консульський збір в розмірі 60 євро.

Коментар:

Згідно Угоди про спрощення оформлення віз між ЄС та Україною для громадян України консульський збір складає 35 Євро. Положення Угоди має верховенство над положенням Кодексу.

2. Діти віком від шести до дванадцяти років зобов'язані сплатити консульський збір в розмірі 35 євро.

Коментар:

Згідно вищезгаданої Угоди консульський збір не сплачується особами віком до 18 років, або до 21 року у випадку непрацюючих осіб. Норма Угоди має верховенство

3. Суму консульського збору потрібно регулярно переглядати для покриття відповідних адміністративних витрат.

4. Від оплати консульського збору звільняються заявники, що входять до таких категорій:
- (a) діти віком до шести років;
 - (b) учні, студенти, аспіранти та вчителі, що їх супроводжують, з метою навчання чи освітньої підготовки;
 - (c) науковці із третіх країн, які подорожують із метою проведення наукового дослідження, як визначено у Рекомендації № 2005/761/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 28 вересня 2005 року для полегшення видачі державами-членами ЄС стандартних короткострокових віз для науковців із третіх країн, які подорожують на територію Спільноти з метою проведення наукових досліджень¹;
 - (d) представники неурядових організацій віком до 25 років, які беруть участь у семінарах, конференціях, спортивних, культурних чи освітніх заходах, організованих неурядовими організаціями.

Коментар:

Угода про Спрощення оформлення віз містить більш розширений перелік категорій осіб, які звільнені від сплати консульського збору, зокрема, збір не стягується із:

а) близьких родичів: одного з подружжя, дітей (у тому числі всиновлених), батьків (у тому числі опікунів), дідусів, бабусь та онуків, які відвідують громадян України, які мають дійсний дозвіл на проживання на території держав-членів;

б) членів офіційних делегацій, які за офіційним запрошенням, надісланим українській стороні, беруть участь у зустрічах, консультаціях, переговорах та програмах обміну, а також у заходах, що проводяться міжурядовими організаціями на території однієї з держав-членів;

с) членів органів державної влади та місцевого самоврядування, конституційних і верховних судів, якщо ця Угода не звільняє їх від необхідності отримувати візи;

д) учнів, студентів, аспірантів і вчителів, які їх супроводжують під час подорожі з метою навчання чи освітньої підготовки;

е) інвалідів та осіб, які їх супроводжують, якщо в цьому є необхідність;

ф) осіб, які надали документи, що свідчать про необхідність їхньої подорожі з гуманітарних міркувань, у тому числі для одержання невідкладного медичного лікування, та особи, яка їх супроводжує, або з метою участі в похоронах близького родича, або з метою відвідання тяжкохворого близького родича;

г) учасників міжнародних спортивних заходів та осіб, які їх супроводжують;

н) учасників наукових, культурних та мистецьких заходів, у тому числі університетських та інших програм обміну;

і) учасників офіційних програм обміну, організованих містами-побратимами;

ж) журналістів;

к) пенсіонерів;

л) водіїв, які здійснюють міжнародні вантажні та пасажирські перевезення на територію держав-членів транспортними засобами, зареєстрованими в Україні;

т) членів бригад поїздів, рефрижераторів та локомотивів у міжнародних поїздах, які прямують до території держав-членів;

п) дітей віком до 18 років і дітей віком до 21 року, які знаходяться на утриманні.

В той же час пункт 4д запроваджує додаткову категорію, якої немає в Угоді (представники НУО віком до 25 років).

5. Від оплати консульського збору можуть бути звільнені:

(а) діти віком від шести до дванадцяти років;

- (b) власники дипломатичних чи службових паспортів;
- (c) учасники, молодші за 25 років, які беруть участь у семінарах, конференціях, культурних чи освітніх подіях, організованих неурядовими організаціями.

В межах співпраці на місцевому рівні Сторони Шенгенської угоди повинні спрямувати зусилля для узгодження застосування даних винятків.

6. В індивідуальних випадках суму консульського збору можна анулювати або знизити для пропагування культурних та спортивних інтересів, а також інтересів у сфері зовнішньої політики, політики розвитку чи інших сфер, які є життєво важливими для громадськості чи з причин гуманності.
7. Консульський збір потрібно приймати у євро, національній валюті третьої країни або валюті, яка зазвичай використовується в третій країні, де подається заявка. Він не може бути відшкодований, крім випадків, зазначених у Статтях 18(2) та 19(3).

Коли консульський збір сплачується у валюті, відмінній від євро, суму консульського збору у даній валюті потрібно визначати та регулярно переглядати відповідно до обмінного курсу валют, встановленого Європейським Центральним Банком. Сума, яка сплачується, може округлюватись, а консульські установи повинні забезпечити збір аналогічної плати в рамках співпраці Сторін Шенгенського договору на місцевому рівні.

8. Заявник повинен отримати чек за оплачену візу.

Стаття 17

Плата за послуги

1. Зовнішній провайдер послуг, зазначений у Статті 43, має право стягувати додаткову плату за послуги. Плата за послуги повинна відповідати витратам зовнішнього провайдера послуг під час виконання одного чи більше завдань, зазначених у Статті 43(6).

Коментар:

Дана Стаття, а також Стаття 43 впорядковують статус посередницьких структур, які надають послуги на принципах аутсорсингу – так званих «візових центрів».

Правове впорядкування таких послуг означає, що додаткова плата може стягуватись легально, додатково до консульського збору.

Додаткові платежі можуть в рівній мірі поширюватися і на осіб, які згідно Статті 16 чи Угоди про спрощення оформлення віз звільнені від консульського збору.

2. Плата за послуги повинна бути зазначена у юридичному документі, згаданому у Статті 43(2).
3. В рамках співпраці Сторін Шенгенського договору на місцевому рівні, держави-члени ЄС повинні забезпечити, щоб плата за послуги, сплачена заявником, справедливо відображала послуги, запропоновані зовнішнім провайдером послуг, та відповідала місцевим умовам. Більше того, вони повинні працювати над узгодженням відповідної плати за послуги.
4. Плата за послуги не повинна перевищувати половину суми консульського збору, встановленого у Статті 16(1), незалеж-

но від можливих знижок чи звільнень від оплати консульського збору, вказаних у Статті 16(2), (4), (5) та (6).

Коментар:

Тобто, загальна сума додаткових платежів посередницьким візовим центрам не може перевищувати 30 Євро. (Половина суми вираховується не від пільгової ставки консульського збору у 35 Євро, що застосовується для громадян України, а від його стандартного розміру у 60 Євро, визначеного Статтею 16.1). Отже, максимальна ціна Шенгенської візи (окрім термінових) для громадян України при зверненні до візових центрів має складати $35+30=65$ Євро.

5. Відповідна(-і) держава-член (-и) ЄС повинна зберігати можливість для всіх заявників подавати візові заявки прямо до консульств.

Коментар:

До пункту 5 можуть апелювати заявники, які прагнуть уникнути сплати додаткових платежів посередникам (візовим центрам). На практиці, однак, заощадження коштів у такий спосіб обумовлюється суттєвим збільшенням терміну очікування подання документів (лише за попереднім записом).

Глава III

Розгляд заявок та прийняття рішення

Стаття 18

Підтвердження повноважень консульств

1. Після подання заявки консульство зобов'язане перевірити, чи воно володіє достатніми повноваженнями для розгляду заявки та прийняття рішення відповідно до положень Статті 5 та 6.
2. Якщо консульська установа не має таких повноважень, вона зобов'язана одразу повернути аплікаційну заявку та інші документи, подані заявником, відшкодувати витрати на оплату консульського збору та повідомити, яке консульство є уповноваженим.

Стаття 19

Прийнятність

1. Уповноважене консульство зобов'язане перевірити, чи:
 - заявка подана протягом терміну, зазначеного в Статті 9(1),
 - заявка містить перелік складових зазначених у пунктах (a) — (c) Статті 10(3),
 - відскановані біометричні дані та
 - оплачений консульський збір.
2. Якщо уповноважене консульство визначить, що умови, зазначені у пункті 1, виконані, заявка повинна бути прийнята і консульство повинне:
 - дотримуватись процедур, описаних у Статті 8 Регламенту VIS та

— проводити подальший розгляд заявки.

Дані повинні бути внесені до системи VIS виключно уповноваженим персоналом Консульства відповідно до Статей 6(1), 7, 9(5) та 9(6) Регламенту VIS.

3. Якщо уповноважене консульство встановить, що умови, зазначені у пункті 1, не дотримані, заявка вважатиметься неприйнятною і консульство одразу:
 - поверне аплікаційну форму та інші документи, подані заявником,
 - знищить отримані біометричні дані,
 - поверне сплачений консульський збір та
 - не розглядатиме заявку.
4. Як виняток, заявка, яка не відповідає вимогам, вказаним у пункті 1, може вважатись прийнятною з причин гуманності або на підставі національного інтересу.

Стаття 20

Штамп, який вказує, що заявка є прийнятною

1. Коли заявка вважається прийнятною, уповноважена консульська установа повинна поставити штамп у проїзному документі заявника. Штамп повинен відповідати зразку, вказаному у Додатку III, та повинен ставитись відповідно до положень даного Додатка.

Коментар:

Даний штамп, не має юридичного значення, на що вказано в Статті 47.

Отже, якщо візове клопотання було відкликано заявником (а штамп лишився), його наявність не може бути підставою для ускладнень при наступному візовому клопотанні.

В той же час даний штамп не є гарантією отримання візи.

2. Штampi не потрібно ставити у дипломатичних, службових чи офіційних паспортах.
3. Положення даної Статті повинні стосуватись консульств держав-членів ЄС до дати, коли система VIS почне повноцінно функціонувати у всіх регіонах відповідно до Статті 48 Регламенту VIS.

Стаття 21

Перевірка умов в'їзду та оцінка ризику

1. При розгляді заявки на стандартну візу, потрібно переконатись, що заявник виконує умови в'їзду, визначені у Статті 5(1)(а), (с), (d) та (е) Кодексу Шенгенського Кордону. Особливо уважно потрібно зважити, чи заявник несе ризик нелегальної імміграції або безпеки держави-члена ЄС, а також чи заявник має намір залишити територію держав-членів ЄС до закінчення терміну дії візи, на яку подається заявка.
2. Потрібно звіритись із системою VIS відповідно до Статей 8(2) та 15 Регламенту VIS в межах кожної заявки. Держави-члени ЄС повинні забезпечити повноцінне використання всіх пошукових критеріїв відповідно до Статті 15 Регламенту VIS з метою уникнення необґрунтованих відмов та помилкової ідентифікації особи.
 - Під час перевірки відповідності заявника умовам в'їзду, консульство повинне переконатись:
 - (а) що наданий проїзний документ не є несправжнім, фальшивим чи підробленим;
 - (б) в підтвердженні заявником мети та умов запланованого візиту, а також наявності достатніх коштів для проживання на період запланованого візиту та для повернення

до своєї країни чи країни проживання, або для транзиту до третьої країни за умови гарантії права на в'їзд, або можливості законно заробити такі кошти;

Коментар:

Підтвердження коштів у більшості випадків надається шляхом подання виписки з власного банківського рахунку. Рахунок має бути поточним (не депозитним!). Власник повинен мати право доступу до коштів з даного рахунку у країнах ЄС, тому він має бути або відкритий в валюті країн-членів ЄС, або вільно конвертуватися. Найбільш прийнятними є карткові рахунки систем Visa, Mastercard.

Допускається фінансове підтвердження з боку юридичної особи, наприклад, установи, що відправляє співробітника у відрядження.

Підтвердження власних коштів може не вимагатися, якщо фінансовий бік подорожі забезпечує сторона, що запрошує, про що має бути зазначено у запрошенні.

- (с) чи заявник є особою, якій видано застереження, внесені до Шенгенської інформаційної системи з метою відмови у праві на в'їзд;
 - (д) що заявник не вважається загрозою державній політиці, внутрішній безпеці чи громадському здоров'ю, як визначено у Статті 2(19) Кодексу Шенгенського Кордону, або міжнародним відносинам будь-якої держави-члена ЄС, зокрема, якщо не існує застереження у національних базах даних держав-членів ЄС з метою відмови у праві на в'їзд з аналогічних причин;
 - (е) що заявник володіє відповідним та дійсним туристичним медичним страхуванням, якщо це необхідно.
4. За необхідності, консульство зобов'язане перевіряти тривалість попередніх та запланованих подорожей щоб пере-

свідчитись в тому, що заявник не перевищив максимальну тривалість дозволеного перебування на території держав-членів ЄС, не враховуючи можливі візити за дійсними національними довгостроковими візами, чи дозвіл на проживання, виданий іншою державою-членом ЄС.

5. Кошти на проживання протягом запланованого візиту потрібно оцінювати пропорційно до тривалості та мети перебування та відповідно до середніх цін на проживання та харчування у конкретній державі-члені(-ах), розрахованих на кількість днів перебування, та на основі довідкових сум, визначених державами-членами ЄС згідно із Статтею 34(1) (с) Кодексу Шенгенського кордону. Доведена наявність фінансування та/або надання приватного місця розташування також може служити доказом наявності достатніх коштів для перебування.
6. Під час розгляду заявки на транзитну візу через аеропорт, консульство зобов'язане перевірити:
 - (а) що наданий проїзний документ не є несправжнім, фальшивим чи підробленим;
 - (б) пункти відправлення та прибуття громадянина третьої країни та співвідношення запланованої подорожі та транзиту через аеропорт;
 - (с) доказ подальшої подорожі до кінцевого пункту призначення.
7. Розгляд заявки повинен базуватись, основним чином, на автентичності та надійності поданих документів і достовірності та надійності тверджень заявника.
8. Під час розгляду заявки консульства мають право в обґрунтованих випадках запросити заявника на співбесіду та вимагати надання додаткових документів.

9. Попередня відмова у видачі візи не повинна означати автоматичну відмову під час подання наступної заявки. Нову заявку потрібно оцінювати на основі повної наявної інформації.

Стаття 22

Попередня консультація із центральними органами влади інших держав-членів ЄС

1. Держава-член ЄС може подавати запит до центральних органів інших держав-членів ЄС під час розгляду заявок, поданих громадянами окремих третіх країн, або окремих категорій таких громадян. Такі консультації не повинні стосуватись заявок на транзитні аеропортові візи.
2. Органи центральної влади, до яких звернулись за консультацією, повинні надати остаточну відповідь протягом семи днів після звернення. Відсутність відповіді протягом семи днів означатиме, що у них немає підстав для заперечення у видачі візи.
3. Держави-члени ЄС повинні повідомити Комісію про внесення норми чи відмову від вимоги попередньої консультації до того, як її застосують. Таку інформацію потрібно також надавати в межах місцевої співпраці Сторін Шенгенської Угоди у відповідній юрисдикції.
4. Комісія повинна інформувати держави-члени ЄС про такі повідомлення.
5. З дня заміни Консультаційної мережі зони Шенгену, як вказано у Статті 46 Регламенту VIS, попередня консультація повинна проводитись відповідно до Статті 16(2) згаданого Регламенту.

Стаття 23

Прийняття рішення щодо заявки

1. Рішення щодо заявок потрібно прийняти протягом 15 календарних днів з дня подання заявки, яка вважається прийнятною відповідно до Статті 19.

Коментар:

Угода про спрощення оформлення віз встановлює більш стислий стандартний термін розгляду заявки – 10 календарних днів. Для громадян України діє норма Угоди.

2. Даний період в індивідуальних випадках може продовжитись до максимум 30 днів, особливо якщо подальший перегляд заявки є необхідним, або у випадках здійснення представництва, коли відбувається звернення до органів влади держави-члена ЄС, яку представляють.

Як виняток, якщо в окремих випадках необхідно отримати додаткові документи, термін може бути подовжений максимально до 60 календарних днів.

3. Якщо заявку не відхилили, потрібно прийняти рішення:
 - (а) видати стандартну візу відповідно до Статті 24,
 - (б) видати візу із територіально обмеженою дією відповідно до Статті 25,
 - (в) відмовити у видачі візи відповідно до Статті 32, або
 - (д) припинити розгляд заявки та передати її до уповноважених органів влади держави-члена ЄС, яка є представленою, відповідно до Статті 8(2).

Факт, що сканування відбитків пальців є фізично неможливим, відповідно до Статті 13(7)(b), не повинен впливати на видачу чи відмову у видачі візи.

ГЛАВА IV ВИДАЧА ВІЗИ

Стаття 24

Видача стандартної візи

1. Термін дії візи та тривалість дозволеного перебування повинні базуватись на розгляді, проведеному відповідно до Статті 21. Віза може бути видана для одного, двох чи багатьох в'їздів. Термін дії не повинен перевищувати п'яти років. У випадку транзиту тривалість дозволеного перебування повинна співпадати із часом, необхідним для транзиту.

Коментар:

Окремого типу «транзитних» віз (категорії B), що видавалися раніше, в Шенгенському праві більше не передбачено. У випадку транзиту видається стандартна віза категорії C з позначкою «транзит».

Не обмежуючи положення Статті 12(a), термін тривалості дії візи має включати додатковий «пільговий термін» — 15 днів.

Коментар:

Це положення передбачає розширення «вікна», тобто терміну дії візи, але не терміну перебування.

Держава-член ЄС може вирішити не надавати «пільговий термін» з міркувань державної політики чи у зв'язку із міжнародними відносинами будь-яких держав-членів ЄС.

2. Не обмежуючи положень Статті 12(a), багаторазові візи потрібно видавати із терміном дії від шести місяців до п'яти років, за умови виконання наступних вимог:

Коментар:

Пункт 2 статті 24 містить одне з найбільш прогресивних положень Кодексу. Ним запроваджено нижню межу терміну дії стандартної багаторазової візи – 6 місяців, із перспективою видачі наступних віз з терміном дії до 5 років. Згідно Угоди про спрощення оформлення віз була встановлена лише верхня межа тривалості багаторазових віз (наприклад, «до 1 року», «до 5 років»), що обумовлювало видачу великої кількості «умовно-багаторазових» віз із коротким терміном дії. Тепер видачу багаторазової візи на термін дії менший, ніж 6 місяців можна буде вважати порушенням Кодексу.

- (а) заявник доведе потребу або обґрунтує намір частих чи регулярних подорожей, зокрема через власний професійний чи сімейний статус, наприклад, бізнесмени, цивільні службовці, задіяні до здійснення регулярних офіційних контактів із інституціями держав-членів ЄС та інституціями Європейського Союзу, представники неурядових організацій, які подорожують із метою освітньої практики, участі в семінарах, конференціях, члени сімей громадян ЄС, члени сімей громадян третіх країни, які законно проживають на території держав-членів ЄС, моряки та

Коментар:

Угода про спрощення оформлення віз передбачає більш широкий перелік категорій осіб, яким надаються багаторазові візи терміном до 1 та до 5 років. Такі візи можуть видаватися, зокрема, членам органів державної влади та місцевого самоврядування, конституційних судів та верховних судів, постійним членам офіційних делегацій; одному з подружжя та дітям (у тому числі усиновленим) віком до 21 року, які відвідують громадян України, що мають дійсний дозвіл на проживання на території держав-членів;

підприємцям та представникам суб'єктів господарювання, які регулярно подорожують до держав-членів; журналістам; водіям та залізничникам, які здійснюють міжнародні перевезення; особам, які беруть участь у науковій, культурній та мистецькій діяльності, які регулярно подорожують до держав-членів; учасникам міжнародних спортивних заходів; учасникам офіційних програм обміну, організованих містами-побратимами.

З іншого боку, деякі категорії, згадані в пункті 2а статті 24, не були зазначені Угодою про спрощення оформлення віз, зокрема представники неурядових (громадських) організацій, які тепер можуть апелювати безпосередньо до даної статті Кодексу, вимагаючи видачі багаторазових та довготермінових віз.

Крім того, специфіка формулювання даної статті передбачає невизначеність наведеного у ній переліку категорій осіб (оскільки цей перелік подається після слова «наприклад»). Важливо довести навіть не приналежність до відповідної категорії, а потребу або обґрунтувати намір частих чи регулярних подорожей.

- (b) заявник доведе власну чесність та надійність, зокрема правомірне використання попередніх стандартних віз чи віз з територіально обмеженою дією, власне економічне становище у своїй країні та дійсні наміри залишити територію держав-членів ЄС до завершення терміну дії візи, на яку подається заявка.

Коментар:

Пункт 2b не встановлює конкретних критеріїв визначення «чесності та надійності», тоді як Угода про спрощення оформлення віз вимагає від претендента на багаторазову візу терміном до року скористатися як мінімум однією одноразовою візою протягом року, що минув. Для отримання візи на триваліший термін (2-5 років) необхідно скористатися принаймні однією річною багаторазовою візою (Стаття 5 Угоди).

На практиці заявникам ще доведеться боротися за реальне виконання норми щодо видачі багаторазових віз, тому що об'єктивних критеріїв якості обґрунтування необхідності «частих чи регулярних подорожей» немає, і навряд чи вони будуть сформульовані.

3. Дані, визначені в Статті 10(1) Регламенту VIS, потрібно внести до системи VIS після прийняття рішення про видачу такої візи.

Стаття 25

Видача віз із територіально обмеженою дією

1. Візу із територіально обмеженою дією потрібно видавати як виняток, в таких випадках:

Коментар:

Видача таких віз є рідкісним явищем, не більше 1% від загальної кількості віз категорії C (Шенгенських віз)

- (а) коли відповідальна держава-член ЄС вважає це необхідністю з міркувань гуманності, задля захисту національних інтересів чи через певні міжнародні зобов'язання,
 - (i) як відхилення від принципу необхідного виконання умов, визначених у Статті 5(1)(a), (c), (d) та (e) Кодексу Шенгенського Кордону;
 - (ii) для видачі візи, незважаючи на зауваження щодо видачі стандартної візи, висловленого державою-членом ЄС, до якої звертались за консультацією відповідно до Статті 22, або
 - (iii) для видачі візи з термінових причин, хоча попередня консультація відповідно до Статті 22 не відбулась

або

(b) коли з причин, які Консульство вважає обґрунтованими, нова віза, видана для перебування протягом аналогічного піврічного терміну заявнику, який протягом вказаного піврічного терміну вже використав стандартну візу або візу із територіально обмеженою дією, дозволяє перебування протягом трьох місяців.

2. Віза з територіально обмеженою дією повинна бути дійсною на території держави-члена ЄС, яка її видає. Як виняток, вона може бути дійсною на території декількох держав-членів ЄС, за згоди кожної з даних держав-членів ЄС.
3. Якщо заявник володіє проїзним документом, який не визнає одна або декілька, але не всі держави-члени ЄС, потрібно видати візу, дійсну на території держави-члена ЄС, що визнає проїзний документ. Якщо держава-член ЄС, що видає візу, не визнає проїзний документ заявника, видана віза повинна бути дійсною тільки на території даної держави-члена ЄС.
4. Коли видана віза із територіально обмеженою дією у випадках, зазначених у пункті 1(a), центральні органи влади держави-члена ЄС, що видали візу, повинні одразу поширити відповідну інформацію серед центральних органів інших держав-членів ЄС, згідно процедур, описаних у Статті 16(3) Регламенту VIS.
5. Дані, вказані у Статті 10(1) Регламенту VIS, потрібно внести після прийняття рішення щодо видачі такої візи.

Стаття 26

Видача транзитної аеропортової візи

Коментар:

Не стосується громадян України

1. Транзитна аеропортова віза повинна бути дійсною для транзиту через міжнародні транзитні зони аеропортів, розташованих на території держав-членів ЄС.
2. Не обмежуючи положення Статті 12(а), термін дії візи включатиме додатковий «пільговий період» тривалістю 15 днів. Держава-член ЄС може прийняти рішення про відмову від надання такого пільгового періоду з причин державної політики чи через міжнародні зобов'язання будь-якої держав-членів ЄС.
3. Не обмежуючи положення Статті 12(а), багаторазові транзитні аеропортові візи можна видавати на термін дії тривалістю максимально 6 місяців.
4. Наступні критерії є особливо важливими для прийняття рішення про видачу багаторазових транзитних віз через аеропорт :
 - (а) потреба заявника часто та або регулярно здійснювати транзити, та
 - (б) чесність та надійність заявника, зокрема правомірне використання попередніх стандартних віз, віз з територіально обмеженою дією чи транзитних віз через аеропорт, економічне становище заявника в його країні та його дійсні наміри продовжувати подальшу подорож.
5. Якщо заявнику необхідна транзитна аеропортова віза відповідно до положень Статті 3(2), транзитна аеропортова віза повинна бути дійсною тільки для здійснення транзиту через міжнародні транзитні зони аеропортів, розташованих на території відповідних держав-членів ЄС.
6. Дані, вказані в Статті 10(1) Регламенту VIS, потрібно внести до системи VIS після прийняття рішення про видачу такої візи.

Стаття 27

Заповнення візового бланку у формі наліпки

1. Під час заповнення інформацією візового бланку, потрібно внести обов'язкові пункти, визначені у Додатку VII, також потрібно заповнити область для автоматичного зчитування, відповідно до стандартів Документу ІСАО 9303, Частини 2.
2. Держава-член ЄС може вносити додаткові пункти у секції візового бланку під назвою «коментарі», які не повинні дублювати обов'язкові пункти Додатку VII.
3. Всі пункти візового бланку повинні бути надруковані, на надрукованому візовому бланку заборонено робити рукописні зміни.
4. Візові бланки можна заповнювати від руки тільки у випадках технічного форс мажору. Жодних змін не можна вносити до візового бланку, заповненого вручну.
5. Коли візовий бланк заповнюють вручну відповідно до пункту 4 даної Статті, дану інформацію потрібно внести до системи VIS відповідно до Статті 10(1)(k) Регламенту VIS.

Стаття 28

Анулювання заповненого візового бланку

1. Якщо на візовому бланку помітили помилку, і якщо він ще не прикріплений до проїзного документу, візовий бланк потрібно анулювати.
2. Якщо помилка помічена після того, як бланк прикріпили до проїзного документу, візова наліпка повинна бути анульована шляхом перекреслення хрестом даної наліпки чорни-

лом, що не змивається; нову візову наліпку потрібно прикріпити до іншої сторінки.

3. Якщо помилка помічена після того, як відповідні дані внесли до системи VIS відповідно до Статті 10(1) Регламенту VIS, помилку потрібно виправити відповідно до Статті 24(1) даного Регламенту.

Стаття 29

Прикріплення візового бланку

1. Надрукований візовий бланк, який містить дані, вказані у Статті 27 та Додатку VII, потрібно прикріпити до проїзного документу відповідно до положень, вказаних у Додатку VIII.
2. Якщо держава-член ЄС, що видає візу, не визнає проїзний документ заявника, потрібно використовувати окремий аркуш для прикріплення візи.
3. Коли візовий бланк прикріплений до окремого аркуша для візової наліпки, відповідна інформація повинна бути внесена до системи VIS відповідно до Статті 10(1)(j) Регламенту VIS.
4. Індивідуальні візи, видані особам, які внесені до проїзного документу заявника, повинні бути прикріплені до даного проїзного документу.
5. Якщо проїзний документ, до якого внесені такі особи, не визнається державою-членом ЄС, що видає візи, індивідуальні візові бланки потрібно прикріпити до окремого аркушу для прикріплення віз.

Стаття 30

Права, які надає видана віза

Наявність стандартної візи чи візи із територіально обмеженою дією не надає автоматичного права на в'їзд.

Коментар:

Ця стаття надає працівнику прикордонної служби відмовити особі у в'їзді при перетині кордону навіть у випадку наявності візи. Це загальноприйняте міжнародне правило, що реалізовує суверенне право держави щодо допуску громадян третіх країн на свою територію.

В той же час фіксуються випадки зловживання даною нормою, зокрема коли громадянин перетинає кордон іншої шенгенської держави, аніж та, що надала візу.

Для уникнення непорозумінь потрібно мати при собі під час перетину кордону документи, що засвідчують маршрут подорожі, гарантії проживання та покриття витрат.

Стаття 31

Інформація центральних органів інших держав-членів ЄС

1. Держава-член ЄС може вимагати надання інформації центральним органам влади про візи, видані консульствами інших держав-членів ЄС громадянам окремих третіх країн або окремим категоріям громадян, за винятком транзитних аеропортових віз.
2. Держава-член ЄС зобов'язана повідомляти Комісію про внесення чи відмову від вимоги надання такої інформації до того, як вона буде застосована. Дану інформацію також потрібно надавати в межах місцевої співпраці Сторін Шенгенської Угоди у відповідній сфері юрисдикції.

3. Комісія повинна інформувати держави-членів ЄС про такі повідомлення.
4. Інформацію потрібно передати відповідно до Статті 16(3) даного Регламенту з дати, зазначеної у Статті 46 Регламенту VIS.

Стаття 32

Відмова у видачі візи

1. Не обмежуючи положення Статті 25(1), у візі буде відмовлено:
 - (а) якщо заявник :
 - (i) надав проїзний документ, який є несправжнім, фальшивим чи підробленим;

Коментар:

На практиці можуть також відхилятися паспорти, технічний стан яких є незадовільним.

- (ii) не надав підтвердження мети та умов запланованого перебування;

Коментар:

Тобто не надано оригіналів (не факс, не копія) відповідних документів, або їхній зміст не відповідає декларованій меті, або документи суперечать один одному, вказується множинна мета подорожі.

- (iii) не надав доказів наявності достатніх коштів для проживання на період запланованого візиту та для повернення до своєї країни чи країни проживання, або для транзиту до третьої країни за умови гарантії права на в'їзд, або можливості законно заробити такі кошти;

Коментар:

Не менше 50 Євро на день не рахуючи вартості транспортування та проживання (готель) або гарантії місця проживання.

- (iv) вже залишався протягом трьох місяців під час даного піврічного терміну на території держав-членів ЄС на основі стандартної **візи або візи із територіально обмеженою дією**;

Коментар:

Максимальний термін перебування для шенгенської візи – 90 днів протягом кожних 180 днів. Якщо існує потреба довшого перебування, слід подавати заявку на візу категорії D (національна, з правом постійного перебування лише у визначеній країні)

- (v) є особою, щодо якої видане застереження, внесене до системи SIS з метою відмови у праві на в'їзд;
 - (vi) вважається загрозою державній політиці, внутрішній безпеці чи громадському здоров'ю як визначено у Статті 2(19) Кодексу Шенгенського кордону, або міжнародним відносинам будь-якої держав-членів ЄС, зокрема якщо існує застереження у національних базах даних держав-членів ЄС з метою відмови у праві на в'їзд з аналогічних причин або
 - (vii) не надає доказів наявності відповідного та дійсного медичного туристичного страхування, якщо це необхідно;
- або
- (b) якщо існують обґрунтовані причини для сумнівів у оригінальності додаткових документів, поданих заявником, або достовірності їх змісту, надійності тверджень, зро-

блених заявником, або його намірах залишити територію держав-членів ЄС до завершення терміну дії візи, на яку подається заявка.

Коментар:

Даний пункт є суперечливим і його застосування тягне за собою найбільшу кількість відмов у наданні візи. Не існує чітких критеріїв «наміру залишити територію держави-члена» ЄС.

Зберігається велика роль суб'єктивного фактора, що залежить від особистого сприйняття заявника з боку консульського службовця чи політики консульської установи.

2. Рішення про відмову та причини відмови повинні потрібно повідомити заявнику у стандартній формі, визначеній у Додатку VI.

Коментар:

Причини відмови мають повідомлятися в обов'язковому порядку, але встановлений Додатком VI перелік можливих причин відмови містить деякі формальні та розпливчасті підстави (в контексті пункту 1b цієї статті)

3. Заявники, яким відмовили у видачі візи, мають право подати на апеляцію. Апеляції повинні подаватись щодо держави-члена ЄС, яка прийняла остаточне рішення в межах заявки та відповідно до державного законодавства даної держави. Держава-член ЄС зобов'язана надати заявникам інформацію про процедури апеляції, як зазначено у Додатку VI.

Коментар:

Право на апеляцію є у кожному випадку відхилення візової заявки. Ця норма діє як обов'язкова лише з 5 квітня 2011 року.

4. У випадках, зазначених у Статті 8(2), консульство держави-члена ЄС, яке здійснює представництво, повинне повідомити заявника про рішення, прийняте державою-членом ЄС, яку представляють.
5. Інформацію про відмову у видачі візи потрібно внести до системи VIS відповідно до Статті 12 Регламенту VIS.

Глава V Зміни до виданої візи

Стаття 33

Продовження терміну дії

1. Термін дії візи та/або тривалість перебування потрібно продовжити, якщо уповноважений орган влади держави-члена ЄС вважає, що власник візи надав докази форсмажорних обставин або того, що з підстав гуманності він не має змоги залишити територію держав-членів ЄС до завершення терміну дії перебування, дозволеного візою. Таке продовження терміну дії потрібно надавати безкоштовно.
2. Термін дії візи та/або тривалість перебування виданої візи можна продовжити, якщо власник візи надасть докази обґрунтованих особистих причин для продовження терміну дії чи тривалості перебування. За таке продовження потрібно знімати плату в розмірі 30 євро.
3. Якщо орган влади, що продовжує візу, не приймає іншого рішення, територіальна дія продовженої візи повинна залишатись такою ж, як і основної візи.

4. Орган влади, уповноважений продовжити термін дії візи, повинен бути органом держави-члена ЄС, на чій території перебуває громадянин третьої країни на момент подання заявки на продовження візи.
5. Держава-член ЄС зобов'язана повідомити Комісію про органи влади, які є уповноваженими здійснювати продовження віз.
6. Продовження терміну дії візи потрібно здійснювати на візовому бланку.
7. Інформацію про продовжену візу потрібно внести до системи VIS відповідно до Статті 14 Регламенту VIS.

Стаття 34

Анулювання та відкликання візи

1. Візу потрібно анулювати, якщо з'ясується, що на момент видачі візи не були виконані умови, зокрема, якщо існують вагомі підстави вважати, що віза отримана нечесним способом. Загалом, візу повинні анулювати уповноважені органи влади держави-члена ЄС, яка її видала. Візу можуть анулювати уповноважені органи влади іншої держави-члена ЄС, в такому випадку органи влади держави-члена ЄС, яка видала візу, повинні бути поінформовані про відповідне рішення щодо анулювання.
2. Візу потрібно відкликати, якщо з'ясується, що умови видачі вже не виконуються. Загалом, візу повинні відкликати уповноважені органи влади держави-члена ЄС, яка її видала. Візу можуть відкликати уповноважені органи влади іншої держави-члена ЄС, в такому випадку органи влади держави-члена ЄС, яка видала візу, повинні бути поінформовані про відповідне рішення щодо відкликання.

3. Візу можна відкликати на вимогу власника візи. Уповноважені органи влади держави-члена ЄС, що видала візу, повинні бути поінформовані про відповідне відкликання.
4. Неспроможність власника візи надати на кордоні один або декілька додаткових документів, зазначених у Статті 14(3), не веде до автоматичного рішення про анулювання чи відкликання візи.
5. Якщо віза анулюють або відкликають, до неї потрібно прикріпити штамп, що зазначає «АНУЛЬОВАНО» («ANNULLED») або «ВІДКЛИКАНО» («REVOKED»), а оптично змінну частину візової наліпки, штрих безпеки «ефект латентного зображення» разом із надписом «віза» потрібно скасувати шляхом закреслення.
6. Рішення щодо анулювання чи відкликання візи та причини такого рішення потрібно повідомляти заявнику у стандартній формі, визначеній у Додатку VI.
7. Власник візи, чию візу анулювали чи відкликали, має право подати на апеляцію, крім випадків, якщо візу відкликали на його вимогу згідно пункту 3. Апеляції потрібно подавати щодо держави-члена ЄС, яка прийняла рішення про анулювання чи відкликання візи, відповідно до національного законодавства даної держави-члена ЄС. Держава-член ЄС зобов'язана надати заявникам інформацію про процедуру апеляції, як вказано у Додатку VI.
8. Інформацію про анульовану чи відкликану візу потрібно внести до системи VIS відповідно до Статті 13 Регламенту VIS.

Глава VI Візи, видані на зовнішніх кордонах

Стаття 35

Віза, на яку подана заявка на зовнішньому кордоні

1. У виняткових випадках візи можуть бути видані на пунктах перетину кордону, якщо виконані наступні умови:
 - (a) заявник виконав умови, визначені у Статті 5(1) (a), (c), (d) та (e) Кодексу Шенгенського Кордону;
 - (b) заявник не мав змоги подати візову заявку заздалегідь, на вимогу може надати додаткові документи, що обґрунтовують непередбачувані та обов'язкові причини для в'їзду та
 - (c) повернення заявника до своєї країни чи країни проживання або транзит через країни, що не є членами ЄС, та повністю виконують Шенгенський доробок, можна вважати гарантованим.
2. У випадку, коли заявку на візу подають на зовнішньому кордоні, можна скасувати вимогу обов'язкового медичного туристичного страхування заявника, якщо такого медичного страхування немає на пункті перетину кордону чи з причин гуманності.
3. Віза, видана на зовнішньому кордоні, повинна бути стандартною, надавати власнику право перебування протягом максимум 15 днів, залежно від мети та умов запланованого перебування. У випадку транзиту тривалість дозволеного перебування повинна співпадати із часом, необхідним для транзиту.
4. Якщо не виконані умови, викладені у Статті 5(1) (a), (c), (d) та (e) Кодексу Шенгенського Кордону, органи влади, від-

повідальні за видачу візи на кордоні, можуть видати візу із територіально обмеженою дією, відповідно до Статті 25(1)(а) даного Регламенту, для дії виключно на території держави-члена ЄС, що видає візу.

5. Громадянин третьої країни, внесений до категорії осіб, щодо яких необхідна попередня консультація відповідно до Статті 22, загалом не має права отримати візу на зовнішньому кордоні.

Проте, у виняткових випадках, відповідно до Статті 25(1) (а), таким особам на зовнішньому кордоні може бути видана віза із територіальною дією, обмеженою до території держави-члена ЄС, яка видала візу.

6. На додаток до причин відмови у видачі візи, вказаних у Статті 32(1), на пункті перетину кордону потрібно відмовити у видачі візи, якщо не виконані умови, вказані у пункті 1(б) даної Статті.
7. Потрібно застосовувати положення про обґрунтування та інформування про відмову у видачі візи, а також право на апеляцію, визначені у Статті 32(3) та Додатку VI.

Стаття 36

Візи, видані на зовнішньому кордоні морякам під час здійснення транзиту

1. Моряку, який зобов'язаний мати візу під час перетину зовнішніх кордонів держав-членів ЄС, на кордоні можна видати візу з метою транзиту, якщо:
 - (а) він виконує умови, вказані у Статті 35(1), та
 - (б) він перетинає відповідний кордон для посадки, повторної посадки чи висадки з корабля, на якому він працює чи працював як моряк.

2. До видачі на кордоні візи моряку під час здійснення транзиту, уповноважені національні органи влади повинні дотримуватись норм, визначених у Додатку IX, Частина 1, та пересвідчитись, що вся необхідна інформація про конкретного моряка передана у належно заповненій формі для моряків, які здійснюють транзит, як вказано у Додатку IX, Частина 2.
3. Дану Статтю потрібно застосовувати, не обмежуючи положень Статті 35(3), (4) та (5).

Розділ IV

АДМІНІСТРАТИВНЕ УПРАВЛІННЯ ТА ОРГАНІЗАЦІЯ

Стаття 37

Організація візових відділів

1. Держави-члени ЄС повинні бути відповідальними за організацію візових відділів в межах власних консульських установ.
Для уникнення зниження рівня уваги та для захисту персоналу від будь-якого тиску на місцевому рівні, за необхідності потрібно забезпечити схему ротації персоналу, який прямо спілкується із заявниками. Особливу увагу слід приділяти чітких робочим структурам та чіткому призначенню або поділу обов'язків в межах прийняття остаточних рішень щодо заявок. Доступ до консультацій у системах VIS та SIS та іншої конфіденційної інформації

потрібно обмежити до певної кількості уповноваженого персоналу. Потрібно вжити необхідних заходів з метою попередження несанкціонованого доступу до таких баз даних.

Коментар:

Персонал консульських установ комплектується значною мірою із громадян країни перебування. Однак остаточні рішення щодо надання віз ухваляють лише співробітники – громадяни країн-членів.

Випадки корупції консульського персоналу спричиняли неодноразові скандали.

Наявність «чорного ринку» шенгенських віз свідчить про актуальність даної проблеми, на боротьбу з якою спрямовано пункт 1.

2. Зберігання та робота із візовими бланками повинні підлягати відповідним заходам безпеки з метою уникнення шахрайства чи втрати. Кожна консульська установа повинна вести облік візових бланків та реєструвати спосіб використання кожного візового бланку.
3. Консульства держав-членів ЄС повинні вести архів поданих заявок. Кожний індивідуальний файл повинен містити аплікаційну форму, копії відповідних додаткових документів, запис зроблених перевірок та номер посилання на видану візу для того, щоб персонал мав змогу за потреби відтворити обґрунтування прийнятого рішення щодо заявки. Індивідуальні файли заявок потрібно зберігати мінімум два роки з дня прийняття рішення щодо заявки, як вказано у Статті 23(1).

Стаття 38

Ресурси, необхідні для розгляду заявок та моніторингу консульських установ

1. Держави-члени ЄС повинні мати достатню кількість відповідного персоналу для виконання завдань, пов'язаних із розглядом заявок, для забезпечення належної та узгодженої якості послуг, наданих громадянськості.

Коментар:

Наявність значних і постійних черг під консульствами можна вважати ознакою невиконання даної норми

2. Приміщення повинні підлягати належним функціональним вимогам та відповідним заходам безпеки.
3. Центральні органи влади держав-членів ЄС повинні забезпечувати належну підготовку власному персоналу, а також персоналу, який набрано серед місцевих спеціалістів, і повинні нести відповідальність за надання працівникам повної, точної та найновішої інформації про відповідне національне право та право ЄС.
4. Центральні органи влади держав-членів ЄС повинні забезпечити регулярний та адекватний моніторинг способу розгляду заявок та вносити коригування, якщо помічені відхилення від положень даного Регламенту.

Стаття 39

Поведінка працівників

1. Консульські установи держав-членів ЄС повинні забезпечити, щоб їх персонал ввічливо виконував процедуру прийому заявок.

2. Під час виконання обов'язків персонал консульства зобов'язаний виявляти повагу до людської гідності. Будь-які вжиті заходи повинні бути пропорційними до поставлених цілей.
3. Під час виконання завдань, персонал консульства не повинен дискримінувати осіб на підставі статі, расового чи етнічного походження, релігії чи переконань, фізичних вад, віку чи сексуальної орієнтації.

Коментар:

Можна апелювати до даної норми у випадку наявності ознак дискримінації при видачі віз наприклад, молоді, незаміжнім жінкам, представникам окремих регіонів тощо.

Стаття 40

Форми співпраці

1. Кожна держава-член ЄС повинна бути відповідальною за організацію процедур, пов'язаних із опрацюванням заявок. Загалом, заявки потрібно подавати до консульської установи держави-члена ЄС.
2. Держава-член ЄС повинна:
 - (а) обладнати власні консульства та органи влади, відповідальні за видачу віз на кордонах, необхідним матеріалом для збору біометричних даних, а також офісами для почесних консулів, якими вони матимуть змогу користуватись в будь-який час для збору біометричних даних відповідно до Статті 42, та/або
 - (б) здійснювати співпрацю із однією або декількома державами-членами ЄС в межах місцевої співпраці Сторін Шенгенської Угоди, або здійснювати інші відповідні

контакти, у формі обмеженого представництва, спільного представництва, спільного розміщення або спільного візового центру відповідно до Статті 41.

3. За певних обставин або через місцеві умови, наприклад якщо:
 - (а) велика кількість заявників не сприяє вчасній та належній організації збору заявок та даних або
 - (б) неможливо іншим чином забезпечити ефективне територіальне покриття третьої країни,і де форми співпраці, вказані у пункті 2(б) не є зручними для даної держави-члена ЄС, вона має право застосувати співпрацю із зовнішнім провайдером послуг, як останній спосіб вирішення ситуації, відповідно до Статті 43.

Коментар:

Із даної норми випливає, що співпраця з провайдерами зовнішніх послуг (візовими центрами) допускається лише як виняток, а не правило. Масове застосування консульствами більшості країн Західної Європи в м. Києві практики співпраці з візовими центрами суперечить визначенню даного правила саме як виняткового.

4. Не обмежуючи права запросити заявника на особисту співбесіду, як зазначено в Статті 21(8), вибір форми організації не повинен призводити до того, що від заявника вимагатиметься з'являтися особисто у більш, ніж одне місце з метою подання заявки.
5. Держава-член ЄС повинна повідомити Комісію про схеми організації процедур, пов'язаних із поданням заявок у кожній консульській установі.

Стаття 41

Співпраця між державами-членами ЄС

1. У випадку обрання співпраці за схемою «спільного розташування» персонал консульств однієї чи декількох держав-членів ЄС повинен виконувати завдання, пов'язані із візовими заявками (включаючи збір біометричних даних), які до них надходять, у приміщенні консульства іншої держави-члена ЄС та спільно використовувати обладнання тієї держави-члена ЄС. Така держава-член ЄС повинна дати згоду щодо тривалості та умов припинення схеми спільного розташування, а також щодо частки консульського збору, яку повинна отримати держава-член ЄС, консульство якої використовується.
2. Якщо відкриті «Спільні візові центри», персонал консульств двох чи декількох держав-членів ЄС повинен знаходитись в одному приміщенні для того, щоб заявники мали змогу подати заявки (включно із біометричними даними). Заявники повинні звертатись до держави-члена ЄС, яка володіє повноваженнями розглядати та вирішувати щодо заявок. Держави-члени ЄС повинні узгодити тривалість та умови припинення такої співпраці, а також розподіл коштів серед держав-членів ЄС, які беруть участь у такій співпраці. Конкретна держава-член ЄС повинна бути відповідальною за підписання контрактів, пов'язаних із логістикою та дипломатичними відносинами з приймаючою країною.
3. У випадку припинення співпраці з іншими державами-членами ЄС, держави-члени ЄС повинні забезпечити продовження надання повноцінних послуг.

Стаття 42

Звернення за допомогою до почесних консулів

1. Почесні Консули можуть володіти повноваженнями виконувати деякі із завдань, зазначених у Статті 43(6). Потрібно вжити належних заходів для гарантії безпеки та захисту даних.
2. Якщо почесний консул не є державним службовцем держави-члена ЄС, виконання даних завдань повинно підлягати вимогам, визначеним у Додатку X, окрім положень пункту D(с) даного Додатку.

Коментар:

Почесні консули, якщо вони не є громадянами країн-членів, не можуть самостійно видавати візи, однак можуть, подібно до провайдерів зовнішніх послуг, виступати посередниками між заявниками та консульськими установами: приймати документи, здійснювати перевірку, доставку до консульств, збір біометричних даних тощо. Як правило, такі права надаються почесним консульствам якщо у даній країні (регіоні) немає консульської установи відповідної країни.

3. Якщо почесний консул є державним службовцем держави-члена ЄС, така держава повинна забезпечити виконання всіх належних вимог, як у випадку виконання завдань консульськими установами цієї держави.

Стаття 43

Співпраця із провайдерами зовнішніх послуг

1. Держава-член ЄС має намагатись здійснювати співпрацю із зовнішнім провайдером послуг разом із однією чи декіль-

кома державами-членами ЄС, не обмежуючи правил державної закупівлі чи норм конкуренції.

2. Співпрацю із зовнішнім провайдером послуг потрібно здійснювати на основі юридичних документів, які підлягають вимогам, визначеним у Додатку Х.
3. В межах місцевої співпраці Сторін Шенгенської Угоди держави-члени ЄС зобов'язані поширювати інформацію про вибір зовнішнього провайдера послуг та визначені норми й умови узгоджених правових документів.

Коментар:

Питання прозорості вибору компаній, що оперують візовими центрами, залишається актуальним, адже консульські установи не оголошували відповідних відкритих тендерів а також підстав укладання відповідних контрактів із зареєстрованими в третіх країнах (наприклад, в Індії), комерційними структурами, що відкрили свої дочірні підрозділи в Україні, вже маючи відповідний контракт.

4. Розгляд заявок, особисті співбесіди (за необхідності), рішення щодо заявок, друк та прикріплення візових бланків повинні здійснювати виключно консульські установи.
5. Зовнішній провайдер послуг не повинен мати доступу до системи VIS за жодних умов.
Доступ до системи VIS повинен надаватись виключно відповідно уповноваженому персоналу консульських установ.
6. Зовнішній провайдер послуг може мати право виконувати одне або декілька наступних завдань:
 - (a) надання загальної інформації про візові вимоги та аплікаційні форми;
 - (b) інформування заявника про необхідні додаткові документи на основі відповідного списку;

- (с) збір даних та заявок (включаючи збір біометричних даних) та передача заявки до Консульства;

Коментар:

Після ухвалення в Україні законодавства із захисту персональних даних може виникнути колізія щодо правомірності збору біометричної інформації комерційними компаніями.

Крім того, не врегульовано питання відповідальності посередників щодо можливого використання іншої отриманої ними інформації про заявників (особистого, комерційного характеру тощо)

- (d) отримання плати за візу;
 - (e) призначення особистих візитів заявників до консульств або до зовнішніх провайдерів послуг;
 - (f) отримання у консульстві проїзних документів, включно із повідомленням про відмову у видачі візи (за наявності), та повернення їх заявнику.
7. При виборі зовнішнього провайдера послуг, держави-члени ЄС зобов'язані уважно вивчити платоспроможність та надійність компанії, включно із необхідними ліцензіями, комерційною реєстрацією, статутом компанії, контрактами з банками, та забезпечити відсутність конфлікту інтересів.
 8. Відповідна держава-член ЄС повинна забезпечити дотримання обраним зовнішнім провайдером послуг норм та умов відповідно до правового документу, згаданого у пункті 2.
 9. Відповідна держава-член ЄС залишається відповідальною за дотримання правил захисту даних під час їх опрацювання та підлягає нагляду відповідно до Статті 28 Директиви 95/46/ЄС.

Співпраця із зовнішнім провайдером послуг не повинна обмежувати чи виключати будь-яку відповідальність згідно законодавства окремих держав-членів ЄС за порушення обов'язків щодо особистих даних заявників чи виконання одного чи декількох завдань, зазначених у пункті 6. Дане положення не обмежує будь-яку дію, яку можуть застосувати проти зовнішнього провайдера послуг згідно національного законодавства відповідної третьої країни.

Коментар:

На відміну від консульських установ, що працюють в межах дипломатичного права, провайдери зовнішніх послуг діють в межах правового поля приймачої країни (України), отже їхні дії можуть бути за потреби оскаржені в судах загальної юрисдикції.

10. Відповідна(-і) держава-член(-и) ЄС повинна забезпечити підготовку зовнішнього провайдера послуг, в межах знань, необхідних для надання заявникам належних послуг та достатньої інформації.
11. Відповідна(-і) держава-член(-и) ЄС повинна уважно слідкувати за виконанням юридичного документу, зазначеного у пункті 2, включаючи:
 - (а) загальну інформацію про візові вимоги та аплікаційні форми, яку надає заявникам зовнішній провайдер послуг;
 - (б) всі заходи щодо технічної та організаційної безпеки, необхідні для захисту особистих даних від випадкового чи несанкціонованого втручання, випадкової втрати, зміни чи несанкціонованого розголошення чи доступу, зокрема, якщо співпраця охоплює передачу файлів та даних до консульських установ відповідних держав-членів ЄС,

та всіх інших неправомірних форм опрацювання особистих даних;

(с) збір та передачу біометричних даних;

(d) заходи, вжиті для забезпечення належного дотримання положень захисту даних.

З цією метою, консульство(-а) відповідної держави-члена(-ів) ЄС повинне регулярно проводити вибіркові перевірки приміщень зовнішнього провайдера послуг.

12. У випадку припинення співпраці із зовнішнім провайдером послуг, держава-член ЄС повинна забезпечити продовження надання повноцінних послуг.
13. Держава-член ЄС повинна надати Комісії копію юридичного документу, зазначеного у пункті 2.

Стаття 44

Шифрування та безпечна передача даних

У випадку домовленостей про представництво між державами-членами ЄС, співпраці держав-членів ЄС із зовнішніми провайдерами послуг та звернення за допомогою до почесних консулів, держава-член ЄС, яку представляють, або відповідні держави-члени ЄС, повинні забезпечити повне шифрування даних, якщо вони передаються електронним чи фізичним чином на електронному засобі зберігання від влади держави-члена ЄС, що здійснює представництво, до органів влади держави-члена ЄС, який є представленим, або від зовнішнього провайдера послуг чи почесного консула до відповідних держав-членів ЄС.

2. У третій країнах, де електронна передача зашифрованих даних від влади держави-члена ЄС, що здійснює представництво, до органів влади держави-члена ЄС, який

є представленим, або від зовнішнього провайдера послуг чи почесного консула до відповідних держав-членів ЄС, є забороненою, відповідні держави-члени ЄС, які є представленими, не повинні надавати дозвіл державам-членам ЄС, які їх представляють, або зовнішньому провайдеру послуг чи почесному консулу передавати дані електронним способом.

У такому випадку держава-член ЄС, яка є представленою, повинна забезпечити фізичну передачу повністю зашифрованих даних електронних даних на носії електронної інформації, від влади держави-члена ЄС, що здійснює представництво, до органів влади держави-члена ЄС, який є представленим, або від зовнішнього провайдера послуг чи почесного консула до відповідних держав-членів ЄС. Передачу повинен здійснити працівник консульської установи держави-члена ЄС, або, якщо така передача зумовлює виконання непропорційних та необґрунтованих заходів, її потрібно реалізувати іншим надійним та безпечним чином, наприклад, використовуючи наявних операторів, які володіють досвідом транспортування важливих документів та даних у відповідній третій країні.

3. У всіх випадках рівень безпеки передачі повинен відповідати важливості даних.
4. Держави-члени ЄС або Спільнота повинні працювати над досягненням домовленостей із відповідними третіми країнами з метою зняття заборони електронної передачі зашифрованих даних від влади держави-члена ЄС, що здійснює представництво, до органів влади держави-члена ЄС, який є представленим, або від зовнішнього провайдера послуг чи почесного консула до відповідних держав-членів ЄС.

Стаття 45

Співпраця держав-членів ЄС із комерційними посередниками

1. Держави-члени ЄС можуть співпрацювати із комерційними посередниками в межах подання заявок, за винятком збору біометричних даних.

Коментар:

У даній статті йдеться насамперед про туристичні компанії, а не про «візові центри», діяльність яких регламентується Статтею 43.

2. Така співпраця повинна проводитись на основі надання акредитації відповідними органами влади держав-членів ЄС. Акредитація повинна, зокрема, базуватись на підтвердженні таких елементів:
 - (а) поточного статусу комерційного посередника: поточної ліцензії, комерційної реєстрації, контрактів з банками;
 - (б) існуючих контрактів із комерційними партнерами, розташованими на території держав-членів ЄС, що пропонують розміщення та інші туристичні пакети послуг;
 - (в) контрактів із транспортними компаніями, які повинні охоплювати заплановану подорож, а також гарантоване та визначене повернення назад.
3. Акредитовані комерційні посередники повинні підлягати регулярному моніторингу у формі вибіркового перевірок, охоплюючи особисті та телефонні співбесіди із заявниками, перевірку здійснених подорожей та наданого розміщення, перевірку відповідності наданого медичного туристичного страхування та його покриття для індивідуальних осіб, та за необхідності, перевірку документів, що стосуються групового повернення.

4. В межах місцевої співпраці Сторін Шенгенської Угоди, потрібно здійснювати обмін інформацією про роботу акредитованих комерційних посередників щодо визначених неправомірностей та відмови у видачі віз на основі заявок, поданих комерційними посередниками, та щодо визначених підроблених форм проїзних документів та неспроможності провести поїздки за графіком.
5. В межах місцевої співпраці Сторін Шенгенської Угоди, потрібно здійснювати обмін списками комерційних посередників, яким надали акредитацію кожного консульства, і з яких її зняли, а також причинами кожного скасування акредитації. Кожне консульство повинне забезпечити донесення інформації до громадськості про список акредитованих комерційних посередників, з якими воно співпрацює.

Стаття 46

Ведення статистики

Держава-член ЄС повинна вести щорічну статистику про візи, відповідно до таблиці, визначеній у Додатку XII. Таку статистику потрібно надати до 1 березня за попередній календарний рік.

Коментар:

Не визначено, наскільки відкритою має бути така статистика. Практика свідчить, що країни-члени, за деякими винятками, не прагнуть оприлюднювати статистику виданих віз.

Стаття 47

Інформація для громадськості

1. Центральні органи влади держав-членів ЄС зобов'язані надати громадськості всю наявну інформацію щодо заявок на візу, зокрема:
 - (a) критерії, умови та процедури подання заявки на візу;
 - (b) способи запису на зустріч, за необхідності;
 - (c) куди можна подати заявку (уповноважене консульство, спільний візовий центр чи зовнішній провайдер послуг);
 - (d) акредитовані комерційні посередники;
 - (e) факт, що штамп, згаданий у Статті 20, не має юридичного значення;
 - (f) часові рамки для розгляду заявок, визначені у Статті 23(1), (2) та (3);
 - (g) треті країни, громадяни яких або певні категорії громадян є суб'єктами для попередньої консультації чи надання інформації;
 - (h) що негативні рішення щодо заявок потрібно повідомляти заявникам; що такі рішення повинні зазначати причини відмови, і що громадяни, які отримали відмову у візі, мають право подати на апеляцію; інформацію про процедуру апеляції, включно із відомостями про уповноважений орган та часові рамки для подання апеляції;
 - (i) що володіння візою не надає автоматичного права на в'їзд, а власники візи повинні надати докази виконання умов в'їзду під час перетину зовнішніх кордонів, як вказано у Статті 5 Кодексу Шенгенського Кордону.

2. Держави-члени ЄС, які представляють інших, та які є представленими, зобов'язані інформувати громадськість про домовленості щодо представництва, як зазначено у Статті 8, до того, як такі домовленості почнуть діяти.

РОЗДІЛ V

СПІВПРАЦЯ СТОРІН ШЕНГЕНСЬКОЇ УГОДИ НА МІСЦЕВОМУ РІВНІ

Коментар:

Оскільки на практиці візова політика ЄС в третіх країнах відрізняється (в залежності від ступеня міграційного ризику та інших обставин), цей розділ впорядковує співпрацю шенгенських консульських установ в межах однієї країни.

Стаття 48

Співпраця Сторін Шенгенської Угоди на місцевому рівні, що проводиться консульствами держав-членів ЄС

1. Для забезпечення узгодженого застосування спільної візової політики з урахуванням, за можливості, місцевих умов, консульства держав-членів ЄС та Комісія зобов'язані співпрацювати в межах юрисдикції та оцінювати потребу введення, зокрема:
 - (а) узгодженого списку додаткових документів, які заявники зобов'язані надати, беручи до уваги Статтю 14 та Додаток II;

- (b) спільних критеріїв розгляду заявок з огляду на скасування вимоги оплати консульського збору відповідно до Статті 16(5) та питань перекладу візової заявки відповідно до Статті 11(5);
- (c) вичерпного переліку проїзних документів, виданих приймаючою країною, який повинен регулярно оновлюватись.

Якщо щодо одного або декількох пунктів (a) — (c), оцінка в межах місцевої співпраці Сторін Шенгенського договору підтверджує потребу узгодженого підходу на місцевому рівні, потрібно ухвалити норми відповідно до процедури, зазначеної у Статті 52(2).

2. В межах місцевої співпраці Сторін Шенгенської Угоди, для стандартних віз та віз з територіально обмеженою дією повинен існувати спільний інформаційний шаблон, зокрема, про права, які надає віза, та умови подання заявки на візу, включаючи, за необхідності, список додаткових документів, вказаних у пункті 1(a).
3. В межах місцевої співпраці Сторін Шенгенської Угоди повинен існувати обмін інформацією щодо:
 - (a) щомісячної статистики стандартних віз, віз із територіально обмеженою дією, а також кількості відмов у видачі віз;
 - (b) в межах оцінки міграційних ризиків та ризиків безпеки, інформацією щодо:
 - (i) соціо-економічної структури приймаючої сторони;
 - (ii) джерел інформації на місцевому рівні, включно із соціальною безпекою, медичним страхуванням, фіскальними реєстраторами та реєстрацією в'їзду-виїзду;
 - (iii) використання фальшивих, несправжніх чи підроблених документів;

- (iv) шляхів нелегальної міграції;
 - (v) відмов у видачі віз;
 - (с) інформації про співпрацю із транспортними компаніями;
 - (d) інформації про страхові компанії, які надають адекватне медичне туристичне страхування, включно із перевіркою типу покриття та можливої надмірної вартості.
4. Для держав-членів ЄС та Комісії потрібно регулярно організувати зустрічі в межах місцевої співпраці Сторін Шенгенської Угоди з метою вирішення окремих робочих питань, пов'язаних із виконанням спільної візової політики. Такі зустрічі повинні проводитись в межах юрисдикції Комісії, крім випадків, якщо існують інші домовленості на вимогу Комісії. Можна організувати зустрічі для вирішення одного питання та організувати підгрупи для вивчення окремих питань в межах місцевої співпраці Сторін Шенгенської Угоди.
5. Потрібно систематично складати та поширювати на місцевому рівні підсумкові звіти щодо зустрічей в межах місцевої співпраці сторін Шенгенської Угоди. Комісія може делегувати обов'язок складати звіти одній державі-члену ЄС. Консульства кожної держави-члена ЄС повинні надсилати звіти органам центральної влади. На основі таких звітів Комісія повинна скласти річний звіт в межах кожної юрисдикції, який потрібно надати до Європейського Парламенту та Ради.
6. Представників Консульств держав-членів ЄС, які не застосовують Шенгенський доробку щодо віз або третіх країн, в особливих випадках можна запрошувати до участі у зустрічах для обміну інформацією з питань, пов'язаних з візами.

РОЗДІЛ VI

ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 49

Домовленості про проведення Олімпійських та Параолімпійських ігор

Держави-члени ЄС, що приймають Олімпійські та Параолімпійські Ігри, повинні застосовувати процедури та умови для полегшення видачі віз, визначені у Додатку XI.

Стаття 50

Поправки та Додатки

Заходи з метою внесення поправок до другорядних елементів даного Регламенту та до Додатків I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII та XII потрібно ухвалювати відповідно до регуляторної процедури після уважного вивчення, як зазначено у Статті 52(3).

Стаття 51

Інструкції для практичного застосування Візового Кодексу

Робочі інструкції для практичного виконання положень даного Регламенту потрібно складати у відповідності із процедурою, зазначеною у Статті 52(2).

Стаття 52

Процедура роботи Комітету

1. Комітет («Візовий Комітет») повинен допомагати роботі Комісії.
2. При посиланні на даний пункт, потрібно використовувати Статті 5 та 7 Рішення 1999/468/ЄС, пов'язані із положеннями Статті 8, та за умов, що заходи реалізації, ухвалені відповідно до даної процедури, не змінюють основних положень даного Регламенту.
Термін, вказаний у Статті 5(6) Рішення 1999/468/ЄС, повинен становити три місяці.
3. При посиланні на даний пункт, потрібно використовувати Статті 5а(1), (4) та 7 Рішення 1999/468/ЄС, пов'язані із положеннями Статті 8 .

Стаття 53

Інформування

1. Держави-члени ЄС повинні повідомляти Комісію про:
 - (а) домовленості про представництво, зазначені у Статті 8;
 - (б) треті країни, громадяни яких зобов'язані на вимогу окремих держав-членів ЄС мати аеропортову транзитну візу під час перетину міжнародних транзитних зон аеропортів, розташованих на їх території, як зазначено у Статті 3;
 - (в) бланк форми для доведення фінансування та/або місця особистого перебування, зазначеного у Статті 14(4), якщо це необхідно;
 - (г) переліку третіх країн, щодо яких необхідна попередня консультація, зазначена у Статті 22(1) ;

- (e) переліку третіх країн, щодо яких необхідна інформація, зазначена у Статті 31(1);
 - (f) додаткові національні пункти у відділі «коментарі» на візовому бланку як зазначено у Статті 27(2);
 - (g) органи державної влади, уповноважені здійснювати продовження терміну дії візи, як зазначено у Статті 33(5);
 - (h) обрані форми співпраці, як зазначено у Статті 40;
 - (i) складену статистику згідно із Статтею 46 та Додатком XII.
2. Комісія повинна надати доступ до отриманої інформації відповідно до пункту 1 для держав-членів ЄС та громадськості через електронні публікації, які потрібно постійно оновлювати.

Стаття 54

Поправки до Регламенту (ЄС) № 767/2008

Даною Статтею Регламент (ЄС) № 767/2008 потрібно змінити таким чином:

- 1) Статтю 4(1) потрібно змінити так:
- (a) пункт (a) потрібно замінити наступним чином:
«(a) «стандартна віза», як визначено у Статті 2(3) Регламенту (ЄС) № 810/2009 Європейського Парламенту та Ради від 13 липня 2009 р., що встановлює Кодекс Спільноти з Візових Питань (Візовий Кодекс) (Visa Code);
 - (b) пункт (b) потрібно викреслити;
 - (c) пункт (c) потрібно замінити наступним чином:
«(c) «транзитна аеропортова віза», як визначено у Статті 2(5) Регламенту (ЄС) № 810/2009;»;
 - (d) пункт (d) потрібно замінити наступним чином:
«(d) «віза з територіально обмеженою дією» як зазначено у Статті 2(4) Регламенту (ЄС) № 810/2009»;

- (e) пункт (e) потрібно викреслити.
- 2) У Статті 8(1), слова «Після прийому заявки» потрібно замінити наступними:
«Коли заявка відповідає нормам прийому відповідно до Статті 19 Регламенту (ЄС) № 810/2009».
- 3) Статтю 9 потрібно доповнити наступним чином:
- (a) назву потрібно замінити так: «Дані, які потрібно внести до заявки»;
- (b) пункт 4 потрібно доповнити таким чином:
- (i) пункт (a) потрібно замінити так:
«(a) прізвище, прізвище при народженні (попереднє/дівоче прізвище), ім'я, дата народження, місце народження, країна народження, стать»;
- (ii) пункт (e) потрібно викреслити;
- (iii) пункт (g) потрібно замінити наступним чином:
«(g) «Держава-член(-и) ЄС, яка є пунктом призначення запланованого перебування або транзиту»;
- (iv) пункт (h) потрібно замінити наступним чином: «(h) основна мета (цілі) поїздки»;
- (v) пункт (i) потрібно замінити наступним чином:
«(i) запланована дата прибуття на територію Шенгенської зони та запланована дата виїзду з території Шенгенської зони»;
- (vi) пункт (j) потрібно замінити наступним чином: «(j) держава-член ЄС першого в'їзду»;
- (vii) пункт (k) потрібно замінити наступним чином:
«(k) домашня адреса заявника»;
- (viii) у пункті (l), слово «школа» потрібно замінити на:
«освітня установа»;

- (ix) у пункті (m), слова «батько та мати» потрібно замінити на «особа, що володіє батьківськими правами або законний опікун».
- 4) Наступний пункт потрібно додати до Статті 10(1):
«(k) якщо необхідно, інформацію, яка доводить, що візовий бланк заповнювали від руки».
- 5) У Статті 11, вступний абзац потрібно замінити наступним:
«У випадку, якщо уповноважений візовий орган, що представляє іншу державу-члена ЄС, припиняє розгляд заявки, він повинен додати до аплікаційного файлу наступні документи:».
- 6) Статтю 12 потрібно доповнити таким чином:
 - (a) в абзаці 1, пункт (a) потрібно замінити наступним чином:
«(a) інформація про статус, яка вказує на відмову у видачі візи та уточнює, чи у візі відмовив орган влади від імені іншої держави-члена ЄС»;
 - (b) пункт 2 потрібно замінити наступним чином:
«2. Аплікаційний файл також повинен вказувати причину(-и) відмови у видачі візи, яка може бути наступною:
 - (a) заявник:
 - (i) надав проїзний документ, який є несправжнім, фальшивим чи підробленим;
 - (ii) не надав підтвердження мети та умов запланованого перебування;
 - (iii) не надав доказів того, що він володіє достатніми коштами для проживання на період запланованого візиту та для повернення до своєї країни чи країни проживання, або для транзиту до третьої країни за умови гарантії права на в'їзд, або можливістю законно заробити такі кошти;

- (iv) вже провів три місяці протягом поточного піврічного періоду на території держави-члена ЄС на основі стандартної візи або візи з територіально обмеженою дією;
 - (v) є особою, якій видали застереження у системі SIS з метою відмови у праві на в'їзд;
 - (vi) вважається загрозою державній політиці, внутрішній безпеці чи громадському здоров'ю, як зазначено у Статті 2(19) Кодексу Шенгенського Кордону або міжнародним відносинам будь-якої держав-членів ЄС, зокрема якщо існує застереження у національних базах даних держав-членів ЄС з метою відмови у праві на в'їзд з аналогічних причин;
 - (vii) не надає доказів наявності адекватного медичного туристичного страхування, якщо це необхідно;
- (b) інформація, надана для підтвердження мети та умов запланованого візиту, виявилась недостовірною;
- (c) наміри заявника залишити територію держав-членів ЄС до завершення візи не доведені;
- (d) не надано достатньо доказів, що заявник не мав змоги подати заявку на отримання візи заздалегідь, які обґрунтовують заявку на візу, подану на кордоні.»

7) Статтю 13 потрібно замінити таким чином:

«Стаття 13

Дані, які потрібно додати до анульованої або відкликаної візи

1. В разі прийняття рішення про анулювання чи відкликання візи, уповноважений візовий орган, який прийняв рішення, повинен додати такі дані до аплікаційного файлу:
 - (a) інформацію про статус, що вказує на анулювання чи відкликання візи;

- (b) уповноважений орган, який анулював чи відкликав візу, та його місцезнаходження;
 - (c) час та місце прийняття рішення.
2. Аплікаційний файл також повинен вказувати причину(-и) анулювання чи відкликання, які можуть охоплювати:
- (a) одну або декілька причин, перелічених у Статті 12(2);
 - (b) вимогу власника візи відкликати візу.
- 8) Статтю 14 потрібно доповнити наступним чином:
- (a) пункт 1 потрібно доповнити так:
 - (i) Вступний абзац потрібно замінити на такий:
«1. Після прийняття рішення про продовження терміну дії візи та/або тривалості перебування, вказаного у візі, візовий орган, який продовжив візу, зобов'язаний додати такі дані до аплікаційного файлу»;
 - (ii) пункт (d) потрібно замінити наступним чином:
«(d) номер візового бланку продовженої візи»;»;
 - (iii) пункт (g) потрібно замінити наступним:
(g) територія, на яку може подорожувати заявник, якщо територіальна дія продовженої візи відмінна від дії, зазначеної у початковій візі»;»;
 - (b) в абзаці 2, потрібно закреслити пункт (c).
- 9) У Статті 15(1) слова «продовжити або скоротити термін дії візи» потрібно замінити на «продовжити візу».
- 10) Статтю 17 потрібно замінити наступним чином:
- (a) пункт (4) потрібно замінити так: «4. Держава-член ЄС першого в'їзду»;»;
 - (b) пункт (6) потрібно замінити так: «6. тип виданої візи»;»;
 - (c) пункт (11) потрібно замінити так s:
«11. основна мета (цілі) поїздки»;».

- 11) У Статті 18(4)(с), Статті 19(2)(с), Статті 20(2)(d), Статті 22(2)(d), потрібно викреслити слова «або скорочена».
- 12) У Статті 23(1)(d), потрібно викреслити слово «скорочена».

Стаття 55

Поправки до Регламенту (ЄС) № 562/2006

Цією Статтею Додаток V, Частина А Регламенту (ЄС) № 562/2006 потрібно доповнити так:

- (а) пункт 1(с) потрібно замінити наступним чином:
«(с) за потреби анулювати чи відкликати візи, відповідно із умовами, викладеними у Статті 34 Регламенту (ЄС) № 810/2009 Європейського Парламенту та Ради від 13 липня 2009, що запроваджує Кодекс Спільноти з візових питань (Візовий Кодекс);

Стаття 56

Скасування

1. Статті 9–17 Конвенції, що запроваджує Шенгенську Угоду від 14 червня 1985 року, скасовано.
2. Наступні документи скасовано:
 - (а) Рішення Виконавчого Комітету Шенгенської Угоди від 28 квітня 1999 року про остаточні версії Спільного Статуту та Спільних Консульських Інструкцій (SCH/Com-ex (99) 13 (Спільні Консульські Інструкції, включно із Додатками);
 - (б) Рішення Виконавчого Комітету Шенгенської Угоди від 14 грудня 1993 року, щодо продовження дії стандартних віз (SCH/Com-ex (93) 21) та про спільні принципи скасу-

- вання, відміни або скорочення тривалості дії стандартної візи (SCH/Com-ex (93) 24), Рішення Виконавчого Комітету Шенгенської Угоди від 22 грудня 1994 року про обмін статистичною інформацією про видачу стандартних віз (SCH/Com-ex (94) 25), Рішення Виконавчого Комітету Шенгенської Угоди від 21 квітня 1998 року про обмін статистичними даними про видані візи (SCH/Com-ex (98) 12) та Рішення Виконавчого Комітету Шенгенської Угоди від 16 грудня 1998 року про введення узгодженої форми, що доводить наявність запрошення, фінансування чи місця проживання (SCH/Com-ex (98) 57);
- (c) Спільна Дія 96/197/ІНА від 4 березня 1996 року про аеро-портові транзитні домовленості¹;
 - (d) Регламент Ради (ЄС) № 789/2001 від 24 квітня 2001 року, що зберігає за Радою виконавчі повноваження в межах окремих детальних положень та практичних процедур розгляду візових заявок;
 - (e) Регламент Ради (ЄС) № 1091/2001 від 28 травня 2001 року про свободу пересування власників довгострокової візи;
 - (f) Регламент Ради (ЄС) № 415/2003 від 27 лютого 2003 року про видачу віз на кордоні, включно із видачею таких віз морякам під час здійснення транзиту;
 - (g) Статтю 2 Регламенту (ЄС) № 390/2009 Європейського Парламенту та Ради від 23 квітня 2009 року, що доповнює Спільні Консульські Інструкції про візи для дипломатичних та консульських постів про введення біометричних даних, включно із положеннями про організацію прийому та опрацювання візових заявок.

3. Посилання на скасовані документи потрібно здійснювати як посилання на даний регламент та читати відповідно до таблиці Додатку XIII.

Стаття 57

Моніторинг та оцінка

1. Через два роки після того, як положення даного Регламенту вступають в силу, Комісія повинна оцінити його виконання. Загальна оцінка повинна охоплювати оцінку отриманих результатів в порівнянні з метою та реалізацію положень даного Регламенту, не обмежуючи значення звітів, вказаних у пункті 3.
2. Комісія зобов'язана передати результати оцінки, зазначеної у пункті 1, до Європейського Парламенту та Ради. На основі оцінки Комісія, якщо потрібно, повинна надати відповідні пропозиції із метою внесення поправок до даного Регламенту.
3. Через 3 роки після початку функціонування системи VIS та кожних наступних 4 роки Комісія зобов'язана надавати звіт до Європейського Парламенту та Ради про виконання Статей 13, 17, 40 та 44 даного Регламенту, включаючи реалізацію збору та використання біометричних даних, доцільності обраних стандартів ІСАО, дотримання правил захисту даних, досвіду співпраці із зовнішніми провайдерами послуг із особливою увагою в межах збору біометричних даних, виконання правила 59 місяців для копіювання відбитків пальців та організацію процедур, пов'язаних із заявками. На основі Статті 17(12), (13) та (14) та Статті 50(4) Регламенту VIS, звіт також повинен включати випадки, за яких відбитки пальців фактично не змогли надати або

якщо їх не вимагали на законних підставах, порівнюючи із кількістю випадків, коли відбитки пальців були відскановані. Звіт повинен містити інформацію про випадки, за яких особі, яка фактично не мала змоги надати відбитки пальців, відмовили у видачі візи. За необхідності, звіт потрібно супроводжувати відповідними пропозиціями для внесення поправок до даного Регламенту.

4. Перший із звітів, зазначених у пункті 3, повинен також стосуватись питання достатньої надійності ідентифікації та перевірки відбитків пальців дітей віком до 12 років, та, зокрема, змін відбитків із віком, на основі результатів дослідження, проведеного під наглядом Комісії.

Стаття 58

Набуття чинності

1. Даний Регламент вступає в силу на 20 день після його публікації у Офіційному Віснику Європейського Союзу.
2. Він повинен застосовуватись з 05 квітня 2010 року
3. Стаття 52 та Стаття 53 (1) (a) — (h) та(2) повинні застосовуватись з 05 жовтня 2009 року.
4. В межах Консультативної мережі Сторін Шенгенської Угоди (Технічні особливості), Стаття 56(2)(d) повинна застосовуватись з дати, зазначеної у Статті 46 Регламенту VIS.
5. Стаття 32(2) та (3), Стаття 34(6) та (7) та Стаття 35(7) повинні застосовуватись з 05 квітня 2011 року.

Даний Регламент повинен бути юридично обов'язковим у повному обсязі та прямо застосовуватись у державах-членах ЄС відповідно до Договору про заснування Європейської Спільноти.

Підписано у Брюсселі 13 липня 2009 року.

Від імені Європейського Парламенту

Від імені Ради

Президент

Президент

H.-G. POTTERING

E. ERLANDSSON

ДОДАТОК І



Анкета для отримання Шенгенської візи Безкоштовний бланк

ФОТО

Уніфікована аплікаційна форма¹

1. Прізвище(-ща) (x)				Для заповнення тільки консульськими працівниками: Дата заявки: Номер заявки: (Тут і нижче: інші дані, що вносяться тільки консульськими працівниками)					
2. Прізвище (-а) при народженні/попереднє прізвище (-а)(x)									
3. Ім'я/Імена (x)									
4. Дата народження (день-місяць-рік)		5. Місце народження 6. Країна народження						7. Громадянство Громадянство при народженні, якщо відмінне від теперішнього:	
8. Стать <input type="checkbox"/> чоловік <input type="checkbox"/> жінка		9. Громадянський стан <input type="checkbox"/> неodrужений/незаміжня <input type="checkbox"/> одружений/заміжня <input type="checkbox"/> роздільне проживання <input type="checkbox"/> розведений/а <input type="checkbox"/> вдовець/вдова <input type="checkbox"/> інше (зазначити)							
		10. Для неповнолітніх: прізвище, ім'я, адреса (якщо відрізняється від адреси заявника) та громадянство особи, що має батьківські права або є офіційним опікуном							
11. Ідентифікаційний код (якщо існує)									
12. Вид проїзного документу: <input type="checkbox"/> закордонний паспорт <input type="checkbox"/> дипломатичний паспорт <input type="checkbox"/> службовий паспорт <input type="checkbox"/> офіційний паспорт <input type="checkbox"/> спеціальний паспорт <input type="checkbox"/> інший проїзний документ (просимо вказати)									
13. Номер проїзного документу		14. Дата видачі	15. Дійсний до					16. Ким виданий	
Поштова адреса та адреса електронної пошти заявника			Номер(-и) телефонів						
18. Чи Ви постійно проживаєте в іншій державі ніж держава громадянства? <input type="checkbox"/> Ні <input type="checkbox"/> Так. Дозвіл на проживання або рівноцінний документНомер									
Дійсний до									
*19. Посада (актуальна)									

¹ Логотип не вимагається для Норвегії, Ісландії та Швейцарії

20. Назва, адреса і номер телефону роботодавця. Для учнів і студентів — назва і адреса навчального закладу	
21. Основна(-и) мета(-и) подорожі: <input type="checkbox"/> туризм <input type="checkbox"/> службова поїздка <input type="checkbox"/> відвідини родини або друзів <input type="checkbox"/> культура <input type="checkbox"/> спорт <input type="checkbox"/> офіційний візит <input type="checkbox"/> лікування <input type="checkbox"/> навчання <input type="checkbox"/> транзит <input type="checkbox"/> транзитна зона аеропорту <input type="checkbox"/> інше (просимо зазначити)	
22. Країна (-и) призначення	23. Країна(-и)- члени першого в'їзду
24. Кількість в'їздів <input type="checkbox"/> один <input type="checkbox"/> два <input type="checkbox"/> багато	25. Запланований час перебування або транзиту Просимо вказати кількість днів

(х) . Пункти з 1по 3 повинні відповідати даним в проїзному документі

* На запитання відмічені зірочкою (*) не відповідають члени сім'ї громадянина ЄС, ЄЕП або Швейцарської Конфедерації (подружжя, діти або батьки на утриманні), які користуються правом вільного пересування. Родичі громадян ЄС, ЄЕП або Швейцарської Конфедерації мають подати документи, що підтверджують родинний зв'язок та заповнити пункти номер 34 і 35.

26. Попередні Шенгенські візи (отримані впродовж останніх трьох років) <input type="checkbox"/> ні <input type="checkbox"/> так.	
Строк (-и) дії візи: від..... до.....	
27. Чи при отриманні попередньої візи здавали Ви відбитки пальців? <input type="checkbox"/> ні <input type="checkbox"/> так	
Дата (якщо відома)	
28. Дозвіл на в'їзд до країни призначення (якщо стосується) Ким виданий Дійсний віддо	
29. Запланована дата в'їзду на територію Шенгенської зони	30. Запланована дата виїзду з території Шенгенської зони
*31. Прізвище та ім'я особи чи осіб, яка(-і) запрошує (-ють) з держави-члена. Якщо не стосується, назва готелю(-ів) або адреса місця чи місць проживання заявника в державах- членах зони Шенгену	
*32. Поштова адреса та адреса електронної пошти особи (осіб), що запрошують, готелю(-ів), місця (місць) проживання	Номер телефону та факсу
*33. Назва та адреса фірми чи організації, що запрошує	Номер телефону фірми чи організації
Прізвище, ім'я, адреса, номер телефону та факсу, адреса електронної пошти контактної особи у фірми чи організації:	

Витрати на подорож і проживання заявника під час його перебування покриває		
<input type="checkbox"/> сам заявник Кошти утримання: <input type="checkbox"/> готівка <input type="checkbox"/> подорожні чеки <input type="checkbox"/> кредитна картка <input type="checkbox"/> оплачене житло <input type="checkbox"/> оплачений транспорт <input type="checkbox"/> інше (просимо зазначити)		<input type="checkbox"/> приймаюча сторона (особа, що запрошує, фірма, організація) , просимо зазначити <input type="checkbox"/> вказане в пунктах 31 або 32 <input type="checkbox"/> інше (просимо зазначити) Кошти утримання: <input type="checkbox"/> готівка <input type="checkbox"/> заявнику надається житло <input type="checkbox"/> бере на себе всі витрати під час перебування <input type="checkbox"/> оплачений транспорт <input type="checkbox"/> інше (просимо зазначити)
Особисті дані члена сім'ї, який є громадянином ЄС, ЄЕП або Швейцарської Конфедерації		
Прізвище		Ім'я
Дата народження	Громадянство	Номер проїзного документу чи посвідчення особи
Спорідненість із громадянином ЄС, ЄЕП або Швейцарської Конфедерації <input type="checkbox"/> чоловік/дружина <input type="checkbox"/> син/донька <input type="checkbox"/> онук/онучка <input type="checkbox"/> мати/батько/бабуся/дідусь на утриманні		
Місце і дата	Підпис (замість неповнолітньої дитини підписує один з батьків або опікунів)	

Мені відомо, що відмова у видачі візи не є приводом для повернення організаційних витрат

Для заявників на багаторазову візу (див. пункт № 24):

Мені відомо, щодо необхідності мати медичну страховку як для першої подорожі, так і для наступних поїздок на територію держав-членів ЄС.

Мені відома наступна інформація і я з нею погоджуюсь: дані, які потрібно вказати в цій заяві, надання фотографії і, у разі необхідності відбитки моїх пальців є обов'язковими для розгляду заяви на отримання візи; мої персональні дані та дані вказані в анкеті на отримання візи, а також мої відбитки пальців та фотографія будуть передані до компетентних органів держав-членів ЄС та розглядатимуться цими органами при прийнятті рішення щодо видачі візи.

Ця інформація, а також рішення щодо заяви на отримання візи, анулювання, відміни або подовження виданої візи зберігатиметься у системі VIS¹ протягом п'яти років та буде доступною для компетентних органів, що здійснюють візовий контроль на зовнішніх кордонах на території держав-членів ЄС; для міграційних служб, установ, що розглядають надання політичного притулку держав-членів ЄС з метою перевірки виконання вимог в'їзду, законного перебування та проживання на території держав-членів ЄС; з метою встановлення особистості осіб, які не дотримуються або перестали виконувати ці вимоги; з метою вивчення заяви на отримання політичного притулку та встановлення ступеню відповідальності за це. У певних випадках, також зможуть перевіряти ці дані компетентні органи держав ЄС та Європол з метою уникнення, розкриття або розслідування терористичних або інших тяжких злочинів. Відповідальним органом держави-члена за обробку цих даних є: Управління у справах Іноземців, вул. Кошикова, 16, 00-564 Варшава.

¹З моменту функціонування системи VIS

Мені відомо, що я маю право отримати від будь-якої держави-члена ЄС інформацію щодо моїх персональних даних, які фігурують в системі VIS¹ та яка держава їх внесла, а також вимагати виправити ту інформацію, яка є неточною та видалити ті дані, які були отримані нелегально. На моє клопотання, установа, яка обробляє мою заяву, має мене поінформувати яким чином я можу перевірити мої персональні дані та яким чином можна їх виправити або знищити та як це зробити відповідно до внутрішнього законодавства країни-члена ЄС до якої я звернувся. Скарги щодо охорони даних персональних будуть розглядатися національною установою держави-члена, що здійснює контроль: Генеральний Інспектор Захисту Особистих Даних, вул. Ставки, 2, 00-193 Варшава.

Я заявляю про надання правдивих даних у повному обсязі. Мені відомо, що будь-яка неправдива інформація може стати приводом для відмови у видачі візи, в анулюванні виданої візи і може підлягати кримінальній відповідальності, відповідно до законодавства держави-члена ЄС, яка розглядає мою заяву на отримання візи.

Я зобов'язуюся покинути територію держави-члена до закінчення строку дії виданої візи. Мене поінформували, що віза — це одна з вимог для в'їзду на територію держав-членів ЄС. Факт отримання візи не означає, що я маю право на відшкодування, якщо я порушив положення статті 5, пункту 1 Регламенту ЄС № 562/2006 (Шенгенський прикордонний кодекс), внаслідок чого мені заборонили в'їзд до країни призначення. Виконання вимог в'їзду перевірятиметься при в'їзді на територію держав-членів ЄС.

Місце і підпис

Підпис (замість неповнолітньої дитини підписує один з батьків або опікунів)

ДОДАТОК II

НЕВИЧЕРПНИЙ ПЕРЕЛІК ДОДАТКОВИХ ДОКУМЕНТІВ

Перелік додаткових документів, зазначених у Статті 14, які заявники повинні надати для отримання візи, може включати наступне:

A. ДОКУМЕНТИ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ МЕТИ ПОЇЗДКИ

- (1) для ділових поїздок:
 - (a) запрошення від компанії або владного органу на участь у зустрічах, конференціях чи інших подіях, пов'язаних із торгівлею, промисловістю або діловою активністю;
 - (b) інші документи, які демонструють наявність економічних або трудових відносин;
 - (c) вхідні квитки на ярмарки та з'їзди, (у разі потреби);
 - (d) документи, що підтверджують ділову діяльність компанії;
 - (e) документи, що підтверджують працевлаштування та посаду заявника в компанії;
- (2) для подорожей з метою навчання чи іншого виду освітньої підготовки:
 - (a) довідку про зарахування до навчального закладу з метою відвідання професійних чи теоретичних занять у рамках основної або подальшої підготовки;
 - (b) студентський квиток або виписку про заплановані заняття;

- (3) для поїздок з туристичною або особистою метою:
- (a) документи, що стосуються проживання:
 - запрошення від приймаючої сторони, за наявності відповідного місця проживання;
 - документ від закладу, який надає розміщення, або будь-який інший документ, що підтверджує наявність місця проживання;
 - (b) документи, що стосуються маршруту:
 - підтвердження бронювання організованої поїздки або будь-який інший відповідний документ, що вказує чіткий план подорожі;
 - у випадку транзиту: віза або дозвіл на в'їзд до третьої країни, яка є пунктом призначення; квитки для подальшої подорожі;
- (4) для подорожей з метою участі у політичних, наукових, культурних, спортивних або релігійних заходах або з інших причин:
- запрошення, вхідні квитки, включення до програм, що вказує (за можливості) назву приймаючої організації та тривалість перебування, або будь-який інший відповідний документ, що підтверджує мету поїздки;
- (5) для подорожей членів офіційних делегацій, які на офіційне запрошення, отримане урядом третьої країни, беруть участь у зустрічах, консультаціях, переговорах або обмінних програмах, а також у заходах на території держави-члена ЄС, організованих міжурядовими організаціями:
- лист, виданий органом влади третьої країни, який підтверджує, що заявник є членом офіційної делегації та подорожує на територію держави-члена ЄС з метою

участі у вищезазначених подіях; до листа потрібно додати офіційне запрошення;

- (6) для подорожей з медичних причин:
- офіційний документ від медичної установи, що підтверджує необхідність медичної допомоги у даній установі, та доказ наявності достатніх фінансових коштів для покриття медичних витрат.

В. ДОКУМЕНТИ, ЩО ДАЮТЬ ПІДСТАВИ ДЛЯ ОЦІНКИ НАМІРУ ЗАЯВНИКА ЗАЛИШИТИ ТЕРИТОРІЮ ДЕРЖАВ-ЧЛЕНІВ ЄС

- (1) бронювання зворотного квитка або квитка в обидві сторони;
- (2) доказ наявності фінансових коштів у країні проживання;
- (3) доказ працевлаштування: виписка з банку;
- (4) доказ наявності нерухомого майна;
- (5) доказ зв'язків з країною проживання: родинні зв'язки; професійний статус.

С. ДОКУМЕНТИ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ СІМЕЙНОГО СТАНУ ЗАЯВНИКА

- (1) дозвіл батьків або законного опікуна (якщо неповнолітня особа подорожує без них);
- (2) доказ родинних зв'язків із приймаючою стороною або особою, яка надала запрошення.

ДОДАТОК III

УНІФІКОВАНИЙ ФОРМАТ ТА ВИКОРИСТАННЯ ШТАМПУ, ЩО ЗАЗНАЧАЄ ПРИЙНЯТТЯ ВІЗОВОЇ ЗАЯВКИ ДО РОЗГЛЯДУ

Тип візи — visa — код країни¹

Дата подання заявки — установа, до якої подано заявку

Приклад:

C visa FR
22/04/2009 Consulat de France
Djibouti

Штамп має бути поставлено на першу доступну сторінку, що не містить позначок у подорожному документі

¹ Згідно Додатку 7, пункт 1.1.

ДОДАТОК IV

СПІЛЬНИЙ СПИСОК ТРЕТІХ КРАЇН, ЩО ВХОДЯТЬ
ДО ДОДАТКУ 1 ДО РЕГЛАМЕНТУ (ЕС) № 539/2001,
ЧИЙ ГРОМАДЯНИ МАЮТЬ ОТРИМАТИ АЕРОПОРТОВУ
ТРАНЗИТНУ ВІЗУ ДЛЯ ПЕРЕБУВАННЯ У МІЖНАРОДНІЙ
ТРАНЗИТНІЙ ЗОНІ АЕРОПОРТІВ, РОЗТАШОВАНИХ
НА ТЕРИТОРІЇ КРАЇН-ЧЛЕНІВ

АФГАНІСТАН
БАНГЛАДЕШ
ДЕМОКРАТИЧНА РЕСПУБЛІКА КОНГО
ЕРІТРЕЯ
ЕФІОПІЯ
ГАНА
ІРАН
ІРАК
НІГЕРІЯ
ПАКИСТАН
СОМАЛІ
ШРІ ЛАНКА

ДОДАТОК V

СПИСОК ДОЗВОЛІВ НА ПРОЖИВАННЯ, ЩО ДОЗВОЛЯЮТЬ ЇХНІМ ВЛАСНИКАМ ЗДІЙСНЮВАТИ ТРАНЗИТ ЧЕРЕЗ АЕРОПОРТИ КРАЇН-ЧЛЕНІВ БЕЗ ВИМОГИ ОТРИМАННЯ АЕРОПОРТОВОЇ ТРАНЗИТНОЇ ВІЗИ

Стосується винятків із додатку 4 — для власників дозволів на проживання в окремих країнах для громадян країн, перелічених у додатку 4. (не перекладено через вкрай низьку актуальність для української аудиторії — від упорядників)

ДОДАТОК VI

СТАНДАРТНА ФОРМА ДЛЯ ПОВІДОМЛЕННЯ ТА ОБГРУНТУВАННЯ ВІДМОВИ У ВИДАЧІ, АНУЛЮВАННІ АБО ВІДКЛИКАННІ ВІЗИ

ВІДМОВА/АНУЛЮВАННЯ/ВІДКЛИКАННЯ ВІЗИ

Шановна/Шановний _____,

Посольство/Генеральне консульство/Консульська установа/[ін-
ший уповноважений орган
[від імені (назва держави-члена ЄС, яка є представленою)];

[Інший уповноважений орган влади] від ;

Органи влади, відповідальні за перевірку осіб на

розглянув/розглянули

вашу заявку на візу;

вашу візу, номер: _____, видану: _____ [дата/місяць/рік].

У видачі візи відмовлено Віза анульована Віза відкликана

Рішення прийнято на таких підставах:

1. наданий проїзний документ виявився несправжнім/фальшивим/підробленим

2. не надано підтвердження мети та умов запланованого перебування
3. не надано доказів наявності достатніх коштів для забезпечення проживання протягом запланованого перебування або для повернення до власної країни чи країни проживання, або для транзиту до третьої країни за гарантії права на в'їзд, або можливості законно отримати такі кошти
4. ви вже провели три місяці на території держав-членів ЄС протягом поточного піврічного терміну на основі дії стандартної візи або візи з територіально обмеженою дією
5. до Шенгенської Інформаційної системи (SIS) внесено застереження з метою відмови у праві на в'їзд державою _____ один або декілька держав-членів ЄС вважають
(назва держави-члена ЄС)
вас загрозою державній політиці, внутрішній безпеці, громадському здоров'ю, як визначає Стаття 2(19) Регламенту (ЄС) № 562/2006 (Кодексу Шенгенського Кордону) або міжнародним відносинам однієї або декількох держав-членів ЄС)
7. не наданий доказ наявності відповідного та дійсного медичного туристичного страхування
8. надана інформація щодо підтвердження мети та умов запланованого перебування виявилась недостовірною
9. ваш намір залишити територію держав-членів ЄС після завершення терміну дії візи не змогли підтвердити
10. не надано достатньо доказів, що у вас не було можливості подати заявку на візу заздалегідь, які б обґрунтували подання заявки на отримання візи на кордоні
11. віза відкликана на вимогу власника візи.¹¹

¹¹ Відкликання візи, на основі даної причини не можна апелювати.

Зауваження:

Коментарі: Особа має право на апеляцію рішення про відмову/анулювання/ відкликання візи, як затверджено державним законодавством. Особа повинна отримати копію даного документу. Кожна держава-член ЄС повинна надати посилання на національні закони та процедуру, що стосуються права подання на апеляцію, включно із інформацією про уповноважений орган влади, куди можна подати апеляцію, а також часові рамки подання апеляції.

Дата та штамп посольства/генерального консульства/консульської установи/органів влади, відповідальних за перевірку осіб/інших компетентних органів влади

Підпис особи¹

¹ Якщо це є вимогою державного законодавства.

ДОДАТОК VII

ЯК ЗАПОВНЮВАТИ ВІЗОВІ БЛАНКИ

1. Розділ для заповнення обов'язкових полів

1.1. Пункт «ДІЙСНИЙ НА» («VALID FOR»):

Даний пункт вказує територію, на якій власник візи має право подорожувати. Цей пункт можна заповнювати тільки одним із наступних способів:

- (a) Державами Шенгенської зони;
- (b) Державою чи Державами Шенгенської зони, до території яких обмежений строк дії (в такому випадку використовують аббревіатури):

BE БЕЛЬГІЯ

CZ ЧЕСЬКА РЕСПУБЛІКА

DK ДАНІЯ

DE НІМЕЧЧИНА EE ЕСТОНІЯ

GR ГРЕЦІЯ

ES ІСПАНІЯ

FR ФРАНЦІЯ IT ІТАЛІЯ

LV ЛАТВІЯ

LT ЛИТВА

LU ЛЮКСЕМБУРГ

HU УГОРЩИНА

MT МАЛЬТА

NL НІДЕРЛАНДИ

AT АВСТРІЯ

PL ПОЛЬЩА

PT ПОРТУГАЛІЯ SI СЛОВЕНІЯ

SK СЛОВАЧЧИНА

FI ФІНЛЯНДІЯ

SE ШВЕЦІЯ
IS ІСЛАНДІЯ
NO НОРВЕГІЯ
CH ШВЕЙЦАРІЯ

- 1.2. Коли візовий бланк використовується для видачі стандартної візи, цей пункт заповнюють словами «Держави Шенгенської зони» («Schengen States») мовою держави-члена ЄС, що видала візу.
 - 1.3. Коли візовий бланк використовується для видачі візи із територіально обмеженою дією відповідно до Статті 25(1) даного Регламенту, цей пункт заповнюють назвою (-ми) держав-членів ЄС, до території яких обмежено перебування власника візи, мовою держави-члена ЄС, що видала візу.
 - 1.4. Коли візовий бланк використовується для видачі візи з територіально обмеженою дією відповідно до Статті 25(3) даного Регламенту, можна використовувати такі варіанти для введення кодів:
 - (а) ввести коди зазначених держав-членів ЄС;
 - (б) ввести слова «Держави Шенгенської зони» («Schengen States»), потім символ «мінус -» та коди держав-членів ЄС, на території яких видана віза не є дійсною;
 - (с) якщо поля «дійсна на» недостатньо для введення кодів всіх держав-членів ЄС, які (не) визнають проїзний документ, потрібно зменшити розмір літер.
2. Пункт «ВІД ... ДО» («FROM ... TO»):
Цей пункт зазначає період, протягом якого власник має право здійснювати візит, дозволений візою.

Дата, з якої власник візи може в'їхати на територію дії візи, записана після слова «ВІД», як вказано нижче:

- день записується двома цифрами, перша з яких є нулем, якщо даний день складається з однієї цифри,
- тире,
- місяць записується двома цифрами, перша з яких є нулем, якщо даний місяць складається з однієї цифри,
- тире,
- рік записується двома цифрами, які відповідають двом останнім цифрам обраного року.

Наприклад 05-12-07 = 5 грудня 2007 року.

Остання дата, до якої власник візи має право здійснювати візит, записана після слова «ДО» («ТО»). Дата записується так само, як і попередня дата. Власник візи зобов'язаний залишити територію, на якій віза є дійсною, до 12 години ночі вказаної доби.

3. Пункт «КІЛЬКІСТЬ В'ЇЗДІВ (»»NUMBER OF ENTRIES»):

Цей пункт вказує, скільки разів власник може в'їжджати на територію дію візи, тобто кількість візитів, які можуть відбутись протягом всього строку дії візи, див. 4.

Кількість візитів може дорівнювати одному, двом чи більше разів. Це число записане у правому кутку надрукованої частини, вказуючи «01», «02» або абревіатуру «MULT», коли є візовий дозвіл на більше, ніж 2 в'їзди.

Коли видана багаторазова транзитна віза через аеропорт відповідно до Статті 26(3) даного Регламенту, термін дії візи потрібно визначати наступним чином: дата першого виїзду плюс 6 місяців.

Строк дії візи повинен закінчитись, коли загальна кількість виїздів, зроблена власником візи, дорівнює кількості дозволених в'їздів, навіть якщо власник візи не використав кількість днів, дозволених візою.

4. Пункт «ТРИВАЛІСТЬ ВІЗИТУ...ДНІВ» («DURATION OF VISIT ... DAYS»)

Даний пункт вказує кількість днів, протягом яких власник візи має право перебувати на території, на якій віза є дійсною. Такий візит може бути тривалим, залежно від дозволеної кількості днів, або розділеним на декілька періодів між датами, вказаними у пункті 2, беручи до уваги дозволена кількість в'їздів відповідно до пункту 3.

Кількість дозволених днів записується у проміжку між «ТРИВАЛІСТЬ ВІЗИТУ» та «ДНІВ», двома цифрами, перша з яких є нулем, якщо кількість менша 10.

Максимальна кількість днів, яку можна вписувати в даний пункт, дорівнює 90.

Якщо віза дійсна на більше, ніж 6 місяців, тривалість візиту дорівнює 90 днів протягом кожного піврічного терміну.

5. Пункт «ВИДАНА В...КОЛИ...» («ISSUED IN ... ON ...»)

Цей пункт вказує на місце, в якому розташований орган влади, що видав візу. Дата видачі вказується після слів «КОЛИ».

Дата видачі записується так само, як і дата, зазначена у пункті 2.

6. Пункт «НОМЕР ПАСПОРТУ» («PASSPORT NUMBER»):

Цей пункт вказує номер проїзного документу, до якого прикріплений візовий бланк у формі наліпки.

Якщо особа, якій видана віза, внесена до паспорту чоловіка/дружини, батьків чи законного опікуна, потрібно вказувати номер проїзного документу тієї особи.

Якщо держава-член ЄС, що видає візу, не визнає проїзний документ заявника, для прикріплення візи потрібно використовувати окрему стандартну форму.

Число, яке потрібно вказувати у даному пункті, якщо віза прикріплена до окремої форми, є не номером паспорту, а топографічним номером, який вказаний на формі, та складається із шести цифр.

7. Пункт «ТИП ВІЗИ» («TYPE OF VISA»):

Для полегшення роботи органів, що проводять перевірку, цей пункт вказує тип візи, використовуючи літери **A, C та D наступним** чином:

A: транзитна аеропортова віза (як зазначено у Статті 2(5) даного Регламенту)

C: віза (як зазначено у Статті 2(2) даного Регламенту)

D: довгострокова віза

8. Пункт «ПРИЗВИЩЕ ТА ІМ'Я (»»SURNAME AND FIRST NAME»):

Перше слово, вказане у пункті «прізвище», після якого записане перше слово з пункту «ім'я» у проїзному документі власника візи, повинні бути записані у такому ж порядку. Орган влади, що видає візу, повинен перевірити, що прізвище та ім'я, вказані у проїзному документі та ті дані, що повинні бути вказані в цьому пункті та відскановані у відповідному розділі, співпадають із даними, вказаними у візовій заявці. Якщо кількість символів прізвища та імені перевищує кількість вільних проміжків, зайві символи потрібно замінити крапками (.).

9. (a) Додаткові обов'язкові пункти розділу «КОМЕНТАРІ» («COMMENTS»)

– Якщо віза видана від імені іншої держави-члена ЄС відповідно до Статті 8, потрібно додати таку примітку: «R/[Код держави-члена ЄС, яку представляють].»

- Якщо віза видана з метою транзиту, потрібно додати таку примітку: «ТРАНЗИТ» («TRANSIT»).

(b) Внесення національних пунктів до розділу «КОМЕНТАРІ»

Цей розділ також включає коментарі мовою держави-члена ЄС, що видає візу, відповідно до положень національного законодавства. Проте, такі коментарі не повинні дублювати обов'язкові пункти, зазначені в Пункті 1.

(c) Місце для фотокартки

Кольорова фотокартка власника візи повинна бути розміщена у спеціально відведеному для цього просторі.

Повинні бути дотримані такі правила щодо фотокартки з метою її розміщення на візовому бланку.

Розмір голови від підборіддя до тімені повинен складати приблизно 70 %-80 % вертикального простору поверхні фотокартки.

Мінімальні вимоги щодо розмірів:

- 300 пікселів на дюйм (ppi), не зменшена, для сканування,
- 720 крапок на дюйм (dpi) для кольорового друку фотокарток.

10. Поле для машинного зчитування

Даний розділ складається із двох рядків, що містять 36 символів (OCR B-10 cri).

1-ий рядок: 36 символів (обов'язкові)

Позиція	Кількість символів	Вміст пункту	Уточнення
1-2	2	Тип документу	1-ий символ: V 2-ий символ: код, що вказує тип візи (A, C або D)
3-5	3	Держава, що видала	Кодування за абеткою ICAO із трьох символів: BEL, CHE, CZE, DNK, D<<, EST, GRC, ESP, FRA, ITA, LVA, LTU, LUX, HUN, MLT, NLD, AUT, POL, PRT, SVN, SVK, FIN, SWE, ISL, NOR.
6-36	31	Прізвище та ім'я	Прізвище потрібно відділяти від імені 2-ма символами (<<); індивідуальні частини імені потрібно відділяти одним символом (<); зайві проміжки потрібно заповнити символом (<).

2-ий рядок: 36 символів (обов'язкові)

Позиція	Кількість символів	Вміст пункту	Уточнення
1	9	Номер візи	Номер, надрукований у верхньому правому кутку бланку
10	1	Контрольний символ	Даний символ є результатом складних розрахунків на основі попередньої області відповідно до алгоритму, вказаного ICAO.
11	3	Національність заявника	Кодування за абеткою відповідно до коду символів ICAO 3- .
14	6	Дата народження	Потрібно використовувати такий порядок YYMMDD де: YY = рік (обов'язково) MM = місяць або << якщо невідомо DD = день або << якщо невідомо

20	1	Контрольний символ	Даний символ є результатом складних розрахунків на основі попередньої області відповідно до алгоритму, вказаного ІСАО.
21	1	Стать	F = жінка, M = чоловік < = Не вказано
22	6	Дата завершення терміну дію візи	Потрібно використовувати такий порядок YYMMDD (рік місяць дата) без додаткових символів
28	1	Контрольний символ	Даний символ є результатом складних розрахунків на основі попередньої області відповідно до алгоритму, вказаного ІСАО.
29	1	Територіальна дія	a) Для візи типу LTV вставити літеру T. b) Для стандартних віз вставити символ<.
30	1	Кількість в'їздів	1, 2, або M (мульти)
31	2	Тривалість перебування	a) Короткий візит: кількість днів потрібно внести в область візуального зчитування. b) Довготривалий візит: <<
33	4	Початок дії візи	Схема MMDD (місяць, дата), не вписуючи жодного символу»

ДОДАТОК VIII

ПРИКРІПЛЕННЯ ВІЗОВОГО БЛАНКУ

1. Візовий бланк потрібно прикріпляти до першої сторінки проїзного документу, яка не містить надписів або печаток, крім печаток про те, що візову заявку прийняли.
2. Візовий бланк потрібно узгодити за розмірами та прикріпити до краю сторінки проїзного документу. Поле бланку для електронного зчитування потрібно вирівняти по краю сторінки.
3. Штамп органів влади, що видають візу, потрібно поставити у розділі «КОМЕНТАРІ» таким чином, щоб він виходив за межі бланку на сторінку проїзного документу.
4. Якщо розділ для електронного зчитування не потрібно заповнювати, штамп можна розмістити у даному розділі, щоб він не був використаний з іншою метою. Розмір та зміст штампунку потрібно визначати згідно національних норм держави-члена ЄС.
5. Щоб уникнути повторного використання візового бланку, прикріпленого до окремої форми прикріплення віз, справа потрібно поставити печатку органів влади, що видали візу, яка покриває бланк та форму, для того, щоб не перешкодити зчитуванню даного пункту та розділу коментарів, а також, щоб не займати поле для машинного зчитування.
6. Відповідно до Статті 33 продовження дії візи потрібно виконати на візовому бланку. На візовому бланку потрібно поставити печатку органів влади, що видали візу.

ДОДАТОК ІХ

Частина 1

ПРАВИЛА ВИДАЧІ ВІЗ НА КОРДОНІ МОРЕПЛАВЦЯМ ПРИ ЇХ ТРАНЗИТНОМУ ПЕРЕСУВАННІ ВІДПОВІДНО ДО ВІЗОВИХ ВИМОГ

Ці правила пов'язані з обміном інформацією між відповідними органами влади держав-членів відносно мореплавців під час їх транзитного пересування відповідно до візових вимог. Оскільки віза видається на кордоні на основі зміненої інформації, відповідальність бере на себе держава, що надає візу.

В даних правилах використовуються наступні визначення:

«Порт Держави-члена (надалі — Держави)»: мається на увазі порт, що визначає зовнішній кордон держави.

«Аеропорт держави-члена»: мається на увазі аеропорт, що визначає зовнішній кордон Держави.

I. Найм на судно, що пришвартувалось або має стати на якір в порту Держави (в'їзд на територію Держави)

- судноплавна компанія або її представник повинні належним чином проінформувати відповідні органи влади в порту держави, де судно пришвартувалось або має стати на якір, що мореплавці, які підпадають під візові вимоги, в обов'язковому порядку повинні потрапити на судно через аеропорт держави, сухопутний або морський кордон. Судноплавна компанія або її представник повинні підписати гарантію стосовно мореплавців, що всі витрати на їх

- проживання і репатріацію, якщо необхідно, покриє судноплавна компанія;
- компетентні органи повинні якнайшвидше перевірити чи інформація, надана судноплавною компанією або її представником, є достовірною і повинні пересвідчитися чи були виконані вимоги в'їзду на територію держави. Маршрут подорожі в межах території держави має бути перевірений, наприклад, наявністю (авіа) квитка.
 - коли мореплавці прибувають на територію країни через аеропорт держави, то відповідні органи порту держави повинні проінформувати відповідні органи аеропорту держави щодо прибуття шляхом заповненої належним чином форми для моряків під час їх транзитного пересування, що підлягають візовим вимогам, надісланої факсом, електронною поштою або будь-якими іншими способами про результати перевірки та вказати, чи може віза бути видана на кордоні (як зазначено в Частині 2). Коли мореплавці мають пересікати сухопутний чи морський кордон, відповідні органи на прикордонному посту, через який мореплавець повинен в'їхати на територію держави, повинні бути проінформовані за тією ж схемою.
 - там, де перевірка доступних даних є достовірною і результат відповідає заяві або документам мореплавця, відповідні органи аеропорту держави перебування можуть видавати візу на кордоні, санкціонована дія якої має відповідати необхідності цілі проїзду. До того ж, в таких випадках проїзний документ мореплавця повинен бути відмічений печаткою країни про в'їзд чи виїзд та виданий мореплавцю.

II. Залишаючи службу на судні, що прибуло в порт Держави (виїзд з території Держави)

- судноплавна компанія або її представник повинні належним чином інформувати компетентні органи при в'їзді мореплавців, що підпадають під візові вимоги, до порту Держави, які повинні завершити свою службу та виїхати з території Держави через аеропорт Держави, сухопутний або морський кордон. Судноплавна компанія або її представник повинні підписати гарантію стосовно мореплавців, що всі витрати на їх перебування і репатріацію, якщо необхідно, покріє судноплавна компанія;
- відповідні органи повинні якнайшвидше перевірити чи інформація, надана судноплавною компанією або її представником, є достовірною, і повинні пересвідчитися чи були виконані вимоги в'їзду на територію Держави. Маршрут подорожі в межах території Держави має бути перевірений, наприклад, наявністю (авіа) квитка.
- там, де перевірка доступних даних є достовірною, відповідні органи можуть видавати візу, санкціонована дія якої має відповідати необхідності цілі проїзду.

III. Переміщення з судна, що прибуло в порт Держави, до іншого судна

- судноплавна компанія або її представник повинні належним чином інформувати відповідні органи при в'їзді до порту держави мореплавців, що підпадають під візові вимоги, які повинні завершити свою службу та виїхати за межі території Держави через інший її порт. Судноплавна компанія або її представник повинні підписати гарантію стосовно мореплавців, що всі витрати на їх пе-

- ребування і репатріацію, якщо необхідно, покриє судноплавна компанія;
- відповідні органи повинні якнайшвидше перевірити чи інформація, надана судноплавною компанією або її представником, є достовірною, і повинні переконатися, чи були виконані вимоги в'їзду на територію держав-членів. Відповідні органи порту Держави, з якого мореплавці залишать територію Держави судном, повинні контактувати для підтвердження. Перевірка має бути виконана для того, щоб встановити чи судно пришвартувалось або тільки збирається стати на якір. Маршрут подорожі в межах території Держави також має бути перевірений;
 - там, де перевірка доступних даних є точною, компетентні власті можуть видавати візу, санкціонована дія якої має відповідати необхідності цілі проїзду.

ЧАСТИНА 2

ФОРМА ДЛЯ МОРЯКІВ У ПЛАВАННІ, ЩО ПІДЛЯГАЮТЬ ВІЗОВИМ ВИМОГАМ ДЛЯ ОФІЦІЙНОГО ВИКОРИСТАННЯ:			
ДАНІ ПРО МОРЕПЛАВЦЯ			
ПРИЗВИЩЕ: 1А		ІМ'Я: 1Б	
НАЦІОНАЛЬНІСТЬ: 1В		РАНГ/ЗВАННЯ: 1Г	
МІСЦЕ НАРОДЖЕННЯ: 2А		ДАТА НАРОДЖЕННЯ: 2Б	
№ ПАСПОРТА: 3А		№ КНИЖКИ МОРЯКА: 4А	
ДАТА ВИДАЧІ: 3Б		ДАТА ВИДАЧІ: 4Б	
ТЕРМІН ДІЇ: 3Г		ТЕРМІН ДІЇ: 4Г	
ДАНІ ПРО СУДНО ТА АГЕНТА СУДНА:			
ІМ'Я СУДОВОГО АГЕНТА: 5А		№ ТЕЛЕФОНУ: 5Б	
НАЗВА СУДНА: 6А НОМЕР ІМО: 6Б		ПРАПОР: 6В	
ДАТА ПРИБУТТЯ: 7А		ПОХОДЖЕННЯ СУДНА: 7Б	
ДАТА ВІД'ЇЗДУ: 8А		ПРИЗНАЧЕННЯ СУДНА: 8Б	
ДАНІ ПРО ПЕРЕСУВАННЯ МОРЕПЛАВЦЯ:			
КІНЦЕВИЙ ПУНКТ ПРИЗНАЧЕННЯ МОРЕПЛАВЦЯ: 9			
ПРИЧИНИ ЗАЯВКИ:			
НАЙМ НА РОБОТУ	ТРАНСФЕР	ЗВІЛЬНЕННЯ ЗІ СЛУЖБИ	10
ВИДИ ТРАНСПОРТУ:	АВТОМОБІЛЬ	ПОТЯГ	ЛІТАК
ДАТА:	ПРИБУТТЯ:	ПРОЇЗД	ВИЛІТ
ПОЛІТНІ ДАНІ:	АВТО * РЕЄСТРАЦІЙНИЙ №: ДАТА:	ПОТЯГ* МАРШРУТ ПОЇЗДКИ: ЧАС:	№ РЕЙСУ:
Офіційна заява, підписана судовим агентом чи власником судна підтверджує його відповідальність за перебування і, при необхідності, за витрати на репатріацію мореплавця. 13			

*=буде завершено тільки, якщо дані доступні

ДЕТАЛЬНИЙ ОПИС ФОРМИ

Пункти 1-4: особисті дані мореплавця

(1)	А. Прізвище
	Б. Ім'я
	В. Національність
	Г. Ранг/звання
(2)	А. Місце народження
	Б. Дата народження
(3)	А. № паспорта
	Б. Дата видачі
	В. Термін дії
(4)	А. № книжки мореплавця
	Б. Дата видачі
	В. Термін дії

Що стосується пунктів 3 і 4: в залежності від національності мореплавця і держави перебування, проїзний документ або книжка мореплавця можуть бути використані для ідентифікаційних цілей.

Пункти 5-8: дані про судно та його агента описують

Ім'я агента судна (особа чи спільнота, що представляють власника судна у всіх питаннях, що відносяться до обов'язків власника судна щодо його спорядження) підлягає під пункт 5А, а номер телефону (і такі контакти як факс, адреса електронної пошти) — під 5Б.

(6)	А. Назва судна
	Б. Номер ІМО (складається з 7 чисел, також відомий як «Lloyd's-number»)
	В. Прапор (під яким перебуває торговельне судно)
(7)	А. Дата прибуття судна

	Б. Походження (порт) судна
	Лігера «А» стосується дати прибуття судна в порт, в якому мореплавець наймається на роботу.
(8)	А. Дата вирушання судна
	Б. Наступне місце призначення судна (порт)

Що стосується пунктів 7А та 8А: вказівки щодо довжини часу подорожі мореплавця для найму на роботу.

Слід пам'ятати, що належний маршрут повинен допускати непередбачувані перешкоди та зовнішні фактори, такі як шторми, аварії тощо.

Пункти 9–12: мета подорожі мореплавця та його пункт призначення

«Кінцевий пункт призначення» — завершення подорожі мореплавця. Це може бути порт, в якому він наймається на роботу, або країна, до якої мореплавець повертається у разі звільнення зі служби.

Причини заяви:

- (а) У разі найму на роботу, кінцевий пункт призначення — порт, в якому мореплавець наймається на роботу.
- (б) Що стосується переходу на інше судно в межах території держави, це також має бути порт, в якому моряк найманий на роботу.
- (в) Що стосується звільнення зі служби, то це може відбуватися з різних причин, як наприклад, завершення строку дії контракту, нещасний випадок під час служби, невідкладні сімейні обставини тощо.

Транспортні засоби

Транспорт, що використовувався мореплавцем, що підлягає візовим вимогам, під час його транзитного пересування територією держави для прибуття у кінцевий пункт призначення. У формі вказані три можливі види транспорту:

- (а) Автомобіль (або автобус)
- (б) Потяг
- (в) Літак

ДОДАТОК X

Перелік мінімальних вимог, які потрібно включити до юридичного документу для співпраці із зовнішнім провайдером послуг

- A. Для захисту даних під час виконання завдань зовнішній провайдер послуг зобов'язаний:
- (a) за жодних умов не здійснювати несанкціоноване зчитування, копіювання, вносити зміни або знищувати дані, особливо під час передачі даних до дипломатичної місії або консульського посту держави-члена (-ів) ЄС, які мають повноваження проводити опрацювання заявок;
 - (b) відповідно до інструкцій, наданих державою-членом(-ми) ЄС, передавати дані,
 - в електронному форматі, зашифрованими або
 - фізично, надійним способом;
 - (c) передати дані якнайшвидше:
 - принаймні раз на тиждень, якщо дані передаються фізичним способом;
 - принаймні під кінець дня збору даних, якщо їх передають у зашифрованому форматі електронним шляхом;
 - (d) після того, як дані були передані, знищити їх, та забезпечити зберігання тільки тих даних, що стосуються імені та контактних деталей заявника з метою призначення співбесіди, а також номеру паспорту, доки паспорт не повернуть заявнику, (якщо використовується така схема);
 - (e) забезпечити дотримання всіх необхідних заходів технічної та організаційної безпеки в межах захисту

особистих даних від випадкового чи незаконного втручання або випадкової втрати, зміни, несанкціонованого розголошення чи доступу, зокрема, якщо співпраця охоплює передачу файлів та даних до дипломатичних установ чи консульських постів держав-членів ЄС, а також від інших незаконних способів опрацювання особистих даних;

- (f) здійснювати опрацювання даних виключно з метою опрацювання особистих даних від імені відповідних держав-членів ЄС;
- (g) застосовувати стандарти захисту даних, принаймні аналогічні до зазначених у Директиві 95/46/ЄС;
- (h) надавати заявникам повну інформацію, згідно з Статтею 37 Регламенту VIS.

В. Щодо поведінки персоналу, то в межах своєї діяльності провайдер зовнішніх послуг зобов'язаний:

- (a) забезпечити належну підготовку персоналу;
- (b) забезпечити виконання обов'язків персоналом:
 - ввічливо приймати заявників;
 - виражати повагу до гідності та добропорядності заявників;
 - уникати дискримінації осіб на підставі статі, расового чи етнічного походження, релігії чи вірувань, фізичних вад, віку або сексуальної орієнтації та
 - дотримуватись норм конфіденційності, це також стосується працівників, які вже не працюють, таких норм потрібно також дотримуватись після тимчасового припинення або завершення дії правового документу;
- (c) завжди надавати інформацію щодо осіб усіх працівників;

- (d) надати докази відсутності судимості працівників, а також наявності відповідного професійного досвіду персоналу.
- C. В межах оцінки своєї роботи зовнішній провайдер послуг зобов'язаний:
- (a) завжди надавати доступ працівникам, які отримали дозвіл відповідних держав-членів ЄС, до приміщень без умови попереднього повідомлення, зокрема з метою перевірки;
 - (b) **забезпечити можливість дистанційного доступу до системи призначення співбесіди з метою перевірки;**
 - (c) **забезпечити використання відповідних засобів моніторингу** (наприклад, опитати заявників; Webcam);
 - (d) **забезпечити доступ до доказів дотримання норм захисту даних, включно із вимогою звітування, зовнішнім аудитом та регулярними вибірковими перевірками;**
 - (e) одразу повідомляти відповідних держав-членів ЄС про будь-які порушення норм безпеки або будь-які скарги від заявників, неправильне використання або несанкціонований доступ; працювати із відповідними державами-членами ЄС над пошуком спільних вирішень проблеми, та негайно надавати пояснення заявникам, що подали скаргу.
- D. За загальними вимогами зовнішній провайдер послуг зобов'язаний:
- (a) діяти згідно з інструкціями держави-члена ЄС, яка має повноваження розглядати заявки;
 - (b) затвердити належні антикорупційні заходи (наприклад, положення про винагороду працівників, співпрацю при

- виборі працівників для виконання конкретних завдань, норми зміни двох осіб, принцип ротації);
- (с) повністю дотримуватись положень правового документу, який повинен містити пункт про тимчасове припинення або завершення співпраці, зокрема після виявлення порушення правил, а також пункт про перегляд документу з метою його відповідності оптимальній практиці.

ДОДАТОК XI

ОСОБЛИВІ УМОВИ ТА ПРОЦЕДУРИ , ЩО ПОЛЕГШУЮТЬ ВИДАЧУ ВІЗ ЧЛЕНАМ ОЛІМПІЙСЬКОЇ РОДИНИ, ЯКІ БЕРУТЬ УЧАСТЬ В ОЛІМПІЙСЬКИХ АБО ПАРАОЛІМПІЙСЬКИХ ІГРАХ

РОЗДІЛ I

МЕТА ТА ВИЗНАЧЕННЯ

Стаття 1

Мета

Особливі процедури та умови, зазначені нижче, повинні спростити процес подання заявок на візу для членів Олімпійської родини під час проведення Олімпійських або Параолімпійських Ігор, які організовує держава-член ЄС.

На додаток, в даному випадку діють відповідні положення *доробку* Європейської Спільноти щодо процедури подання заявки на візу та видачі віз.

Стаття 2

Визначення

В межах даного Регламенту:

- 1) «Відповідальні організації» стосуються заходів з метою полегшення процедури подачі заявки та видачі віз членам Олімпійської родини, які беруть участь в Олімпійських та або Параолімпійських Іграх; даний термін охоплює офіційні організації за визначенням Олімпійської Хартії, які

мають право надавати перелік членів Олімпійської родини Виконавчому Комітету держави-члена ЄС, що приймає Олімпійські або Параолімпійські Ігри з метою видачі карток акредитації на Ігри;

- 2) «Член Олімпійської родини» означає будь-яку особу, яка є членом Міжнародного Олімпійського Комітету, Міжнародного Параолімпійського Комітету, Комітету Міжнародних Федерацій, Національного Олімпійського та Параолімпійського Комітетів, Виконавчого Комітету Олімпійських Ігор та національних асоціацій, зокрема, асоціацій атлетів, суддів/рефері, тренерів та інших працівників у сфері спорту, медичного персоналу, що супроводжує команди або окремих спортсменів та журналістів, які мають акредитацію для преси, старших адміністраторів, спонсорів та інших офіційно запрошених осіб, які дали обіцянку дотримуватись Олімпійської Хартії, діють під наглядом та юрисдикцією Міжнародного Олімпійського Комітету, включені до списку відповідальних організацій та акредитовані Виконавчим Комітетом держави-члена ЄС, що приймає Олімпійські або Параолімпійські Ігри як учасники Олімпійських або Параолімпійських Ігор у [.. році];
- 3) «Олімпійські картки акредитації», які видає Виконавчий Комітет держави-члена ЄС, що приймає Олімпійські або Параолімпійські Ігри, відповідно до державного законодавства, означає один із двох захищених документів, — для Олімпійських Ігор та для Параолімпійських Ігор, кожен з яких містить фотокартку власника, що підтверджує особу члена Олімпійської родини, та надає доступ до приміщень,

в яких проводяться змагання, та на інші події, заплановані під час Ігор;

- 4) «Тривалість Олімпійських та Параолімпійських Ігор» означає період, протягом якого відбуваються Олімпійські та Параолімпійські Ігри;
- 5) «Виконавчий Комітет держави-члена ЄС, що приймає Олімпійські та Параолімпійські Ігри» означає Комітет, створений державою-членом ЄС відповідно до державного законодавства для організації Олімпійських та Параолімпійських Ігор. Даний Комітет приймає рішення щодо акредитації членів Олімпійської родини, які беруть участь в Іграх;
- 6) «Служби, відповідальні за видачу віз» означає служби, створені державою-членом ЄС, яка приймає Олімпійські та Параолімпійські Ігри, з метою перевірки заявок та видачі віз членам Олімпійської родини.

РОЗДІЛ II. ВИДАЧА ВІЗ

Стаття 3

Умови

Відповідно до даного Регламенту віза може бути видана особі за умови, що вона:

- (a) визначена однією з відповідальних організацій та акредитована Виконавчим Комітетом держави-члена ЄС, яка приймає Олімпійські та Параолімпійські Ігри, як учасник Олімпійських та/або Параолімпійських Ігор;
- (b) володіє дійсним проїзним документом, який надає дозвіл на перетин зовнішніх кордонів, як зазначено у Статті 5 Кодексу Шенгенського Кордону;
- (c) не є особою, щодо якої видали застереження з метою відмови у праві на в'їзд;
- (d) не вважається загрозою громадській політиці, національній безпеці або міжнародним відносинам будь-якої держави-члена ЄС.

Стаття 4

Подання заявки

1. Коли відповідальна організація складає список осіб, обраних для участі в Олімпійських та Параолімпійських Іграх, вона може подавати колективну заявку на візи, разом із заявкою на отримання Олімпійських карток акредитації для осіб, які підлягають візовим вимогам відповідно до Регламенту (ЄС) № 539/2001, окрім осіб, які володіють дозволом

на проживання, виданим державою-членом ЄС, Сполученим Королівством або Ірландією, відповідно до Директиви 2004/38/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 29 квітня 2004 року про права громадян ЄС та членів їх сімей вільно пересуватись та проживати в межах території держав-членів ЄС¹.

2. Колективну заявку на візи для відповідних осіб потрібно передати Виконавчому Комітету держави-члена ЄС, що приймає Олімпійські та Параолімпійські Ігри, одночасно з заявками на отримання Олімпійських карток акредитації, відповідно до процедури, встановленої даною державою.
3. Індивідуальні візові заявки потрібно подавати на кожну особу, яка бере участь у Олімпійських та Параолімпійських Іграх.
4. Виконавчий Комітет держави-члена ЄС, що приймає Олімпійські та Параолімпійські Ігри, повинен якнайшвидше передати колективні заявки на візи, разом із копіями заявок зазначених осіб на отримання Олімпійських карток акредитації, до служб, відповідальних за видачу віз, вказавши повне ім'я, національність, стать, дату та місце народження, тип та дату завершення терміну дії проїзного документу.

Стаття 5

Розгляд колективної заявки на візи та тип виданої візи

1. Візу повинні видавати служби, відповідальні за видачу віз, після належного розгляду з метою підтвердження, що умови, зазначені у Статті 3, є виконаними.

¹ OJ L 158, 30.4.2004, с. 77.

Видана віза повинна бути стандартною та багаторазовою, надавати дозвіл на перебування не довше трьох місяців під час проведення Олімпійських та/або Параолімпійських Ігор.

Якщо окремий член Олімпійської родини не виконав умови, зазначені у пункті (с) або (d) Статті 3, служби, відповідальні за видачу віз, можуть видати візу із територіально обмеженою дією відповідно до Статті 25 даного Регламенту.

Стаття 6 Формат візи

Візу потрібно видати у форматі двох чисел, внесених до Олімпійської картки акредитації. Перше число повинне бути номером візи. Якщо віза є стандартною, номер повинен складатись із семи (7) символів, включаючи шість (6) цифр після літери «С». У випадку візи із територіально обмеженою дією число складається із восьми (8) символів, включаючи шість (6) цифр після літери «XX»¹. Друге число є номером проїзного документа особи.

Служби, відповідальні за видачу віз, повинні передати номери віз Виконавчому Комітету держави-члена ЄС, яка приймає Олімпійські та Параолімпійські Ігри з метою видачі карток акредитації.

Стаття 7 Звільнення від оплати

Розгляд візових заявок та видача віз не повинні підлягати встановленню жодних тарифів зі сторони служб, відповідальних за видачу віз.

Розділ III

ЗАГАЛЬНІ ТА ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 8

Скасування візи

До старту Ігор відповідальні організації, після внесення змін до списку осіб, які зазначені як учасники Олімпійських та Параолімпійських Ігор, зобов'язані негайно інформувати про внесені зміни Виконавчий Комітет держави-члена ЄС, яка приймає Олімпійські та Параолімпійські Ігри, для можливості відкликання акредитаційних карток учасників, яких викреслили із списку. Виконавчий Комітет зобов'язаний поінформувати служби, відповідальні за видачу віз, про такі зміни та про кількість віз.

Служби, відповідальні за видачу віз, зобов'язані скасувати візи, видані відповідних особам. Вони також повинні негайно повідомити органи влади, уповноважені проводити перевірку на кордонах. Відповідні органи влади повинні передати дану інформацію уповноваженим органами влади інших держав-членів ЄС.

Стаття 9

Перевірка на зовнішньому кордоні

1. Перевірку в'їзду членів Олімпійської родини, які отримали візу згідно з даним Регламентом, під час перетину зовнішніх кордонів держав-членів ЄС потрібно обмежити до перевірки відповідності умовам, вказаним у Статті 3.

2. На час проведення Олімпійських та/або Параолімпійських Ігор:
 - (a) штамп в'їзду та виїзду потрібно поставити на першій вільній сторінці проїзного документу тих членів Олімпійської родини, яким необхідно мати такі штампи відповідно до Статті 10(1) Кодексу Шенгенського Кордону. Під час першого в'їзду номер візи потрібно зазначити на тій же сторінці;
 - (b) потрібно вважати, що умови в'їзду, зазначені у Статті 5(1)(c) Кодексу Шенгенського Кордону, належно виконані, після того, як член Олімпійської родини отримає повну акредитацію.
3. Пункт 2 повинен стосуватись членів Олімпійської родини, які є громадянами третіх країн, незалежно від того, чи вони підлягають візовим умовам відповідно до Регламенту(ЄС) № 539/2001.

ДОДАТОК XII

ЩОРІЧНІ СТАТИСТИЧНІ ДАНІ ПРО СТАНДАРТНІ ВІЗИ, ВІЗИ З ТЕРИТОРІАЛЬНО ОБМЕЖЕНОЮ ДІЄЮ ТА ТРАН- ЗИТНІ ВІЗИ ЧЕРЕЗ АЕРОПОРТ

Дані, які необхідно надати Комісії відповідно до терміну, вказаного у Статті 46, щодо кожної території, на якій держави-члени ЄС видають візи:

- Загальна кількість заявок на візи типу А (включно із багаторазовими візами типу А)
- Загальна кількість виданих віз типу А (включно із багаторазовими візами типу А)
- Загальна кількість виданих багаторазових віз типу А
- Загальна кількість невиданих віз типу А (включно із багаторазовими візами типу А)
- Загальна кількість поданих заявок на візи типу С (включно із багаторазовими візами типу С)
- Загальна кількість виданих віз типу С (включно із багаторазовими візами типу С)
- Загальна кількість виданих багаторазових віз типу А
- Загальна кількість невиданих віз типу С (включно із багаторазовими візами типу С)
- Загальна кількість виданих віз типу LTV

Загальні правила подання даних:

- Дані за повний попередній рік потрібно подати одним файлом.
- Дані потрібно надати, використовуючи спільний формат, наданий Комісією.

- Дані повинні стосуватись окремих територій, де відповідні держави-члени ЄС проводять видачу віз, та бути погрупованими за третіми країнами.
- Дані про «не видані» візи стосуються відмов у видачі віз та заявок, розгляд яких припинили відповідно до Статті 8(2).

Якщо дані недоступні або неактуальні в межах певної категорії чи третьої країни, держава-член ЄС повинна залишити даний пункт порожнім (не вносити «0» (нуль), «N.A.» (недоступно) або будь-яке інше значення).

ДЛЯ НОТАТОК

ДЛЯ НОТАТОК

ДЛЯ НОТАТОК

ДЛЯ НОТАТОК

ДЛЯ НОТАТОК

ДЛЯ НОТАТОК

ДЛЯ НОТАТОК